செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு ௨௮	திருவள்ளுவர் ஆண்டு ஆடி ௧௯௮௫, ஆகஸ்ட், 1954	பரல் ௧௨

தமிழாசிரியர் மாநாடு

தமிழ்மொழி தொன்றுதொட்ட பழமையது; அதன் இனிய ஒலிநயம் சுவையுடையது, இதனைப் பழங்காலத்தில் முதல் இடை கடையென முச்சங்கம் அமைத்து மதுரையில் வளர்த்தனர், இத்தமிழ் இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப் பிரிவாகப் பிரித்து அதைத் திறம்பெற வளர்த்தனர் நம் தமிழ்ப் பெருமக்கள்.

இவர்கள் அறிவும் திறனும் ஆற்றலுமிக்காராயிலங்கினர்; இத்திறம் மிக்காரே ஆசிரியரெனப்படுவோராவர் தமிழாசிரியர் கற்பன கற்று அறிவுத்திறம் மிக்கோராய் விளங்குவோராவர். ஒருநாடு, முன்னேற்றம் பெற்றுள்ளதென்பதை அந்நாட்டின் மொழியைக்கொண்டு நன்குணரலாம். அந்நிலையில் ஆய்ந்து பார்த்தால் நம் தமிழ், பழங்காலந்தொட்டு வளம்பெற்றுச் சிறந்த மொழியென்பது, அதன்கண் பரந்துகிடக்கின்ற நூற்கருவூலச் செல்வங்களே நன்கு காட்டும்.

இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் யாண்டுகட்கு முற்பட்ட நூற்சுவடிகளைப் பார்த்தால், நம் நாட்டில் மொழியும் கலையும் பண்பும் அரசியலும் காதலும் அறமும் மறமும் பிறவும் எவ்வாறு ஓங்கி வளர்ந்து வளம்பெற்றிருந்தன என்பதை நன்கு அறியலாம்.

[1]"இரவலர் அவரைப்
புரவெதிர் கொள்ளும பெருஞ்செய் ஆடவர்
உடைமை ஆகும் அவருடைமை
அவா, இன்மை ஆகும் அவரின் மையே"

இரந்துண்பவரை எதிர்கொண்டழைத்துப் பொருள் வழங்கும் செல்வரின் உடைமை, இரவலருடைமையாகவும், அவர் வறுமை, செல்வரின வறுமையாகவும் கொண்டனா எனனும் பொதுவுடைமைக் கருத்துப் பலலாயிரம ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே தோன்றிற்றுனல்,

[2]"யாதும ஊரே யாவரும கேளிர்"

என்னும் வேறுபாட றற பொதுநிலைக் கருத்துப் பிறநததாலுல்,

[3]"உள்ளது சிதைப்போா உளரெனப் படாஅர்
இல்லோா வாழகசை இரவினும் இளிவு"

எனனும வாழ்கசைச் செமமைமையைப்பற்றிய கருததுக்களும் இருக்குமானுல், தமிழ்நாட்டின் பண்பாடு எவவளவு சிறந்ததாக இருந்துவநதுளது என்பதைக் காண்மின்.

இத்தகை அரிய கருத்துரைகளை—வாழ்க்கை முறைகளை—அக்கால நிகழ்ச்சிகளை—நமகருத் தெரியும்படி தமது அரிய பாக்களால் வடிததுத்தந்தோர் ஆசிரியராகிய புலவர்களே. அவர்தம் வழித் தோன்றல்களே தற்காலத தமிழாசிரியர். கற்றுத் துறைபோய நந்தமிழாசிரியர்கள், வேறுமொழி கற்றுத் தேர்ந்த ஆசிரியரளவு உயர்வு பெற்றனரில்லை. ஆங்கில மொழி கற்றார்க்குக் கொடுககும மதிப்பு, இந்தி போன்ற ஏனைய மொழிகளைக் கற்றுததேறியவர்க்குக் கொடுக்கும் மதிப்பு அளவு, நநதமிழாசிரியர்கட்கு நாட்டிலும் அரசாங்கத்திலும் கல்லூரிகளிலும் கொடுக்கப்பெறுவதில்லை இது, நாட்டிலுள்ள அறியாமையைக் காட்டுகின்றதன்றி வேறன்று. மக்களுக்குப் பழமையில் பற்றின்மையும் புதுமையில் பற்றுங்கொள்வது இயல்பு. இம்முறையில் தாம பழகிய தம்மொடு பிறந்தது முதல் ஒன்ருக வந்த மொழியை மதிப்பதில்லை. இக் குறைபாட்டினுல் பழத்தைப் பளமென்றும் குறிப்பைக் குரிப்பென்றும்

1, 2. புறம் : ௧௯௧, ௧௯௨. 3. குறுந்தொகை . ௨௮௩.

பிழைபட எழுதும் நிலை பெற்றனர்; இதைக் குறித்து நாட்டுமக்கள் வெட்குவதுமில்லை, ஆங்கிலத்தில் (But) என்பதை (Put) என்று எழுதினால் எவ்வளவு தவறோ அத்தகைத் தவறே இவ்வாறு எழுதுவதுமாகும். ஆனால் இதைப்பற்றி மக்கள் பொருட்படுத்துவதில்லை; தமிழில் எப்படி எழுதினாலென்ன? என்ற கருத்தினால், இன்று பிள்ளை பாண்டியன் போன்ற வீரர்கள் இல்லாத குறை. இவ்வாறு மக்களிடையே தவறான கருத்து ஏற்பட்டதனால், அஃது அரசியலாரிடமும் நுழைந்து நாட்டு மொழியாகிய நம் தமிழ் புறக்கணிக்கப்படலாயிற்று. தமிழ்மொழி கொச்சையாக வீட்டிலும் நாட்டிலும் பேசப்படுகின்றதன்றி, வேறு பயன்படுத்தக் கண்டிலேம்

அரசியலுக்கு ஆங்கிலமும் இந்தியும், பாடலுக்குத் தெலுங்கு, கடவுள் வழிபாட்டுக்கு வடமொழி, கலவையாக்கிப் பேசுதற்குத் தமிழ் என்ற நிலையில் இன்றிருக்கின்றது இவ்வாறிருந்தால் நாடு எவ்வாறு முன்னேறும்? மொழி எவ்வாறு மதிப்புறும்? இந்நிலை மாறவேண்டுமேல் மொழியை உயர்த்துதல் வேண்டும்; அதற்கு அடிப்படையாக உள்ளோர் தமிழாசிரியர்கள்; அவர் உயர்வு, மொழி உயர்வு, அதன் உயர்வு, நாட்டு உயர்வு; நாடு உயர்ந்தால் செல்வமும் கலையும் சிந்தாது பெருகும். எனவே இதைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு அண்மையில் 11-7-54-ஆம் நாள், சென்னைமாநிலத் தமிழாசிரியர் மாநாடு எனப் பெயரிய மாநாடு ஒன்று, தில்லை அண்ணாமலைப் பலகலைக் கழகப் பட்டமளிப்புவிழா மண்டபத்தில நாவலர் திரு. ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் தலைமையின்கீழ்ச் சிறப்பாக நடந்தது, அம் மாநாட்டில் தமிழ்மொழிக்கும், நாட்டுக்கும், தமிழாசிரியர்கட்கும் வேண்டும் முதன்மையான நிலைப்பற்றிய பல முடிபுகள் செய்யப்பெற்றன. அதனுட் சிலவற்றை அடுத்த பக்கத்தில் காண்க.

நாட்டில் இத்தகைய மாநாடுகள் கூடி மொழிக்கும் கலைக்கும் நாகரிகங்கட்கும் எழுச்சியுறத் தொண்டுபுரிவது குறித்துப் பெருமகிழ் கொள்கின்றோம் நாடு சிறக்க—மொழி வளர—கலை ஓங்க—தமிழாசிரியர்கள் முன்னேற்றமுற எல்லாம் வல்ல இறை அருளை வேண்டுகின்றோம்.

தமிழாசிரியர் மாநாட்டில் செய்த முடிபுகளிற் சில :

(க) தமிழ் முதன்மொழியாகி உள்ளமையின், இதுகாறும் தமிழாசிரியர்களின் ஊதியம்பற்றி விடுத்துள்ள அரசியலார் கட்டளைகள் தெளிவின்மையால், யாவற்றையும் நீக்கிவிட்டுத் தமிழாசிரியர்கட்கு (பிறமொழி ஆசிரியர்களின் தொடர்பிலிருந்து விலக்கி) தனி ஊதியத் திட்டம் அமைக்குமாறு அரசியலாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றது.

(உ) தனித்து வித்துவான் பட்டம் பெறுவதற்குள்ள வயதுத் தடையை விலக்கவும் வித்துவான்கள் எஸ். எஸ். எல். சி., பி. ஓ. எல். தேர்விற்குச் செல்லின், தமிழ்ப்பகுதிக்கு விலக்களிக்கவும், ஃபிரஞ்சிந்தியாவிலுள்ள ஆசிரியர்களும் நம் ஆசிரியர்கள் பெறும் தேர்வுச் சலுகைகள் பெறவும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் உடனடியாகக் கட்டளையிடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகின்றது.

(ங) தஞ்சை மாவட்டத்தில் அரசாங்கத் திட்டப்படி எல். டி. ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியங் கொடுத்து மொழி ஆசிரியர்களுக்கு அவ்வாறு செய்யாததை அறிந்து இம்மாநாடு வருந்துகின்றது. மொழியாசிரியர்களுக்கும் எல். டி. ஆசிரியரைப்போல் அரசாங்கத் திட்டப்படி ஊதியம் கொடுக்குமாறு மாவட்டத் தலைவர்களை வற்புறுத்தும்படி அரசாங்கத்தை வேண்டுகின்றது.

(ச) தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பாடப்புத்தகத் தேர்வுக்குழு (Text Book Committee) உறுப்பினர்களாகத் தமிழாசிரியர்கள் நியமிக்கப் பெறவேண்டுமென இம்மாநாடு வேண்டுகின்றது.

(ரு) அரசியலார் விடுமுறை நாட்களில் ‘திருவள்ளுவர் திருநாள்’ அல்லது ‘திருக்குறள் நாள்’ என்பதாகச் சூலைத் திங்கள் இறுதிவாரத்தில் ஒரு நாளைக் குறித்து, அந்நாளைச் சென்னைமண்டிலம் முழுதும் பொது விடுமுறையாக அறிவிக்குமாறு இம்மாநாடு கேட்டுக்கொள்கின்றது.

எழுத்தும் புணர்ச்சியும்

[செல்லூர்க்கிழார் திரு. செ. ரெ. இராமசாமிபிள்ளை]

(செல்வி, சிலம்பு உஅ, பரல்: கக-இன், ருஉகூ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மெய்யெழுத்துக்களில் ஏறிநிற்கும் அகரவுயிரை இயல் நூலார் எழுத்தாகக் கொள்வதில்லை. அதனைச் [1]சாரியையென்றே வழங்குவர். உயிரெழுத்துக்களைத் தனியாகச் சொல்லும்போது 'கரம்' என்னுஞ் சொல்லைச் சேர்த்துக் குறிலுக்கும் 'காரம்' என்னுஞ் சொல்லைச் சேர்த்து நெடிலுக்கும் அதனுள்ளும் 'கான்' என்னுஞ் சொல்லைச் சேர்த்து ஐ, ஔ என்னும் நெட்டுயிர் இரண்டுக்கும் வழங்குவர். மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டுக்கும் 'கரம்' என்னுஞ் சொல்லொன்றையே சேர்த்து வழங்குவர். இவைகளே 'சாரியை' எனப்பெறும். திருவள்ளுவதில் 'அ'வைக் குறிக்க,

> [2]'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
> பகவன் முதற்றே உலகு'

என்பதில் அகரமென்றே கூறியது காண்க. ஏனைய நூல்களினும் இவ்வாறு ஆட்சிபெற்று வருதலைக் காணலாம். எனவே தனி எழுத்துக்கள் கூடச் சாரியையென்ற புணர்ச்சி பெற்றே இயங்குதலைக் காண்கின்றோம்.

மொழிகளின் புணர்ச்சி

இனி, மொழிகள் எவ்வாறு சேர்கின்றன; அவைகளால் சொற்கள் எவ்வாறு மாற்றம் பெறுகின்றன என்பனவற்றைக் காண்பாம்.

மொழி என்பது தனி எழுத்தேனும், இரண்டு, அதற்கு மேல் தொடர்ந்த எழுத்துக்களேனும் ஒரு பொருளை உணர்த்துமானால் மொழியெனப்பெறும். 'ஐ' என்பது தனி உயிர் நெட்டெழுத்து. இது, இங்கே எழுத்தாக மட்டும் நில்லாது சொல்லாக வந்துள்ளது. இது பலபொருள் குறித்த ஓரெழுத்து மொழி. தலைமை, வியப்பு, மென்மை முதலிய பல பொருள் தருவதாகும்.

> [3]'என்ஐமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலர் என்ஐ
> முன்னின்று கல்நின் றவர்'

> [4]'என்ஐக்கு ஊர்இஃ தன்மை யானும்'

---

1. சார் இயை - சேர்ந்து பொருந்தியது; இதில் எழுத்தும், சொல்லும் வரலாம். 2, 3. திருக்குறள்: க, எஎக. 4. புறம்: அரு.

[1]'ஐ வியப்பாகும்'
[2]'ஐதுவீழ் இகுபெயல் அழகு கொண் டருளி'

என ஆன்றோர் நூல்களில் வழக்காற்று வருவதால் தெளியலாம். இதுபோன்றே மற்றைய ஓரெழுத்து மொழிகளும், மாடு, வான் முதலியன இரண்டெழுத்து மொழிகள்; பாட்டு, அழகு, புன்கண், கண்ணன் முதலியன இரண்டெழுத்துக்களுக்குமேல் வந்த சொற்கள்; இவைகளுள் உயிரெழுத்தை இறுதியாகவுடைய சொற்களும் மெய்யெழுத்தை இறுதியாகவுடைய சொற்களும் வந்துள்ளன. தமிழ்மொழி மரபுப்படி இறுதியில் நிற்பன உயிர்களும், மெய்களுள் வல்லெழுத்துக்கள் நீங்கலாகப் பன்னிரண்டு மெய்களும் ஆம். வல்லெழுத்து, வன்மை (வலிமை பெரிய) ஒலியுடைமையால் இறுதியில் முடிவதில்லை. கங்குகரையின்றிப் பெருக்கெடுத்தோடும் வெள்ளநீர், இடையில் தடைப்பட்டு நிற்பதில்லை, தடுத்து அணைபோலினும் அதனுள் அடங்கி நில்லாது அவைகளைத் தகர்த்துக்கொண்டாவது, அணையானது தகர்க்கும் அளவில்லாத திண்மை பெற்ற இட்டிகைகளால் ஆக்கப்பெற்றிருக்குமானால் அவ்வணைக்குமேல் வழிந்தாவது, செல்வதைக் காண்டுமன்றோ! அதுபோன்றே, வல்லெழுத்துக்களும் கடையில் இராது ஏனைய மெலி இடையெழுத்துக்களால் தடையேற்படுமானால், அவைகளையும் தன் ஒலியாக மாற்றிக்கொண்டு வீறுபெற்று வழங்கலைத் தமிழ்மொழிக்கட் காண்கின்றோம். 'இரவீந்திரநாத,' 'இராசேந்திரப்பிரசாத,' 'நட்,' (Nut) 'வாட்ச்' (Watch) முதலிய வேற்றுமொழிச் சொற்கள் த், ட், ச் முதலிய வன்மையொலியால் முடிந்து நிற்றலைக் காண்கின்றோம். இவைகளைத் தமிழில் எழுத முற்பட்டால் இரவீந்திரநாது, இராசேந்திரப்பிரசாது, நட்டு, வாட்சு என உயிர்வந்தே முடிகின்றது. 'ஏன் இவ்வாறு முடிகின்ற'தென வினவின், தமிழ் இயற்கைச் செம்மொழி, அது, உரத்த ஒலியால் முடிவதில்லை, பேரொலியானது இறுதியில் மெல்லொலியால் முடிவதை நாம் பன்முறை கேட்கின்றோமன்றோ? பெருமழை பொழியுங்கால் இடி இடித்தலைக் கேட்கின்றோம். அவ்விடிமுழக்கம் முடியும்போது குறைந்த ஒலியால் முடிவதைக் கேட்கின்றோமன்றே. வாண வெடிகளும் பேரொலியோடு வெடித்து, இறுதியில் சிற்றொலியோடு முடிதலைக் கேட்கின்றோம். இன்ன போன்றே நம் தமிழ்மொழி, இயற்கையோடு தோன்றிய இயல்மொழி ஆகலான், இறுதியொலி வல்லொலியாக முற்றுறுவதில்லை. இவ்வியற்கை, பழங்காலந்தொட்டு நாட்டிலும் ஏட்டிலும் இன்றுகாறும் மாறாது வழங்குதல் இறும்பூது பயப்பதொன்றாகும்.

1 தொல்: ௩௮௫. 2. சிறுபாண்: ௧௩

தமிழ்மொழியில் வல்லொலி மெல்லொலி இடையொலிகள் ஒரே அளவிற்றாக இருப்பன தனிச்சிறப்புக் குரிமையாகும். இததகைய இயற்கைத்தன்மை பிறமொழிகளுக்கு இல்லை. கடுஞ் சொறகள் பேசும்போது வல்லொலிகள் மிகுவதையும, வணக்க மாகப் பேசுங்கால் மெல்லொலி இடையொலிகள் பயின்று இயறகையாக வருதலையும் அறிகின்றோம. இதனாலும் இயற் கைச செம்மொழி தமிழ் என்பதை அரண்செய்கின்றது.

இவ்வாறாக வரும் தமிழமொழிக்கடலுள் நிறைந்துளள சொற்களில் முதலில் நிற்கும் மொழி நிலைமொழி என்றும், அதன்பின் நிற்கும் மொழி வருமொழியெனறும கூறுவர், இயல் நூற்புலவர்.

இயல்புப் புணர்ச்சியும் வேறுபடு (விகாரப்) புணாசசியும்

புணாச்சியானது, இயல்புப புணர்சசி, வேறுபடு புணர்சசி யென இருவகைப்படும இயலபுப புணர்ச்சி நிலைமொழியும் வருமொழியும ஒன்றுபடுங்கால் ஓரெழுத்து முதலியன தோன் றல், திரிதல், கெடுதல முதலியன இன்றிப் புணாவது வேறுபடு புணர்ச்சி மேறகூறியவற்றுள ஒனறோ பலவோ வேறுபடுதல் ஆகும் இவறறுள நிலைமொழி ஈறறில உயிரும், வருமொழி முதலில் உயிரும் வந்தால இரண்டிடததும உயிராகலான, உயிரும் உயிரும சேராது, இணையாது; இருளும் ஒளியுமபோல. இவைகளை ஒன்றுபட இணைப்பதற்கு இடையே ஓர் மெய்யெழுத் துத்தோன்றி அச்சொறகளை ஒன்றுபடுத்தும் இதறகு இயல் நூலார 'உடம்படுமெய்' என்பர். உடமபடுமெய், உடமபாக அடுக்கும் மெய், அல்லது உடமபடுத்தும—நிலைமொழி வரு மொழி இரண்டையும ஒன்றாக இணைக்கும மெய் என்பது பொருளாகும். உயிருககும் உயிருக்கும சோக்கை நிகழும் போது தோனறுவது. இவ்வுடம்படு மெய்யும ஒலி இயைபுக் கேற்பவே தோன்றும், இ, ஈ, ஐ என்னும் இந்த மூவுயிரும மேல்வாயப்பல்லும அடிநாவின ஓரமும ஒற்றப் பிறபபனவாத லால், இவைகளோடொத்து மேலவாயப பல்லின் சிறிதளவு நாவினிமபு தொடுமாறு பிறக்கும ஒலியுடைய 'ய'கரம உடம்படு மெயயாக நடுவில் வந்தடுக்கும, ஏனைய ஒன்பது உயிாகளுக்கு நடுவே அவைகளோடொத்த ஒலிஇயைபுடைய 'வ'கரம் வந்தடுக்கும இவைகளை ஒலித்துப் பாாதது நுட்பமொடு காண்க. இம்மெய்கள், நிலைமொழியின்கண் வரும உயிாகட்குச சாாபாகவே தோன்றும். விரிப்பின் நீளுமாதலால, இவைகளைத தொல்காப்பியம் முதலிய இயல்நூல்களிற கண்டு தெளிக.

இவ்வுடம்படு மெய்கட்கு எடுத்துக்காட்டுக் காட்டுவாம்:

திரி + அழல்	= திரியழல்	இகரத்தின்முன் யகரம் தோன்றிற்று.
தீ + அழகன்	= தீயழகன்	ஈகாரத்தின்முன் ,, ,,
பனை + ஓலை	= பனையோலை	ஐகாரத்தின்முன் ,, ,,
வந்த + அரசன்	= வந்தவரசன்	அகரத்தின்முன் வகரம் தோன்றிற்று.
பலா + இலை	= பலாவிலை	ஆகாரத்தின்முன் ,, ,,
திரு + அடி	= திருவடி	உகரத்தின்முன் ,, ,,
கூகூ + என்றான்	= கூகூவென்றான்	ஊகாரத்தின்முன் ,, ,,
எ + அணி	= எவ்வணி	எகரத்தின்முன் ,, ,,
நன்றே + இன்று	= நன்றேவின்று	ஏகாரத்தின்முன் ,, ,,
நொ + அது	= நொவ்வது	ஒகரத்தின்முன் ,, ,,
கோ + அழகன்	= கோவழகன்	ஓகாரத்தின்முன் ,, ,,
கௌ + அணில்	= கௌவணில்	ஔகாரத்தின்முன் ,, ,,

என, வந்தவாறு காண்க. பிறசொற்களினும் இவ்வாறு உடம்படு மெய்யாகப் புணர்தலை நூல்களில் காண்க. இவற்றுள் ஏகாரத்தின் முன் வகரமும் யகரமும் உடம்படு மெய்யாக வரலாம்.

இவ்வுடம்படுமெய் பொருள்நோக்கியோ நோக்காதோ தோன்றுமல்லரா ஏனைய மெய்யீற்றோடு உயிர்முதலாவது மெய்ம்முதலாவது புணருமேல் இயல்பாகவும் வேறுபட்டும் தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் முதலிய பல்வகை வேறுபாட்டோடும் புணரும். இவைகளையெல்லாம் தொல்காப்பியம் போன்ற இயல் நூல்களில் பரக்கக் காண்க. ஆயினும் அன்பர்கட்கு விளக்கும் பொருட்டாக ஈங்குச் சிலவற்றைச் சுட்டிச் செல்லலாமெனக் கருதுகின்றேம். உயிரும் உயிரும் புணரும்வகை மேற்கூறியபடியேயாம். இனி, மெய்யெழுத்துக்களின் புணர்ப்பு வருமாறு:

உயிரேனும் மெய்யேனும் ஈறாகவுள்ள நிலைமொழிகளோடு மெய்ம்முதல் வருமொழி புணருங்கால் பொருள்நோக்கித் தோன்றல் முதலியன வேறுபாட்டுடன் புணர்ந்தியங்குதலை வழக்கினும் செய்யுளினும் காணலாம்.

மொழிப்புணர்ச்சிகளை வேற்றுமை அல்வழி என இருவகையில் அடக்கி வரையறுத்தனர் நந்தமிழ்ச் சான்றோர். அவர்தம் அஃகியகன்ற அறிவாற்றலை என்னென்பேம்! என்னென்பேம்! பெயரின் பொருளை வேறொரு பொருளாக மாற்றுவதால் வேற்றுமைப் பொருளென்றும் அஃதல்லாத வேறுபடுத்தாத எல்லாவற்றையும் அல்வழிப் பொருளென்றும் பிரித்தனர். அல்வழி - அல்லாதவழி : வேற்றுமையல்லாத வேறொரு பொருள் தருவது என்னும் பொருள்படுவதாகும். இவ்விரண்டனுள் கடல்போற் பரந்துபட்ட தமிழ்மொழிச்சொற்கள் அடக்கப்பெற்றிருப்பதை உணர்ந்தின்புறுக.

இவ்வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்ச்சிகளுள், தோன்றல் முதலாக வேறுபாட்டைச் செய்வது பெரும்பான்மையும் வல்லெழுத்துக்களே. அவற்றுள்ளும் மொழிக்கு முதலாகாத ட, றக்களை ஒழித்து ஏனைய க, ச, த, ப-க்களே தன் இனமல்லாத மெல்லின, இடையின எழுத்துக்களைத் தன்னினமாக மாற்றுவனவாகும். தமிழ்மொழி இயற்கையான மொழியாதலின், இவ்வேறுபாடு இயல்பாகவே தோன்றுகின்றன. இஃதுகூட அறிய இயலாத சில அறிஞரெனக் கூறிக்கொள்வோர் வலிமுன் தோன்றும் மெலி, இடைகளைத் திரியாது புணர்த்தெழுதித் தம் புன்மை தெரிப்பாராயினர்.

உலகில் மெலியவன் வலியவன்முன் நின்று வெல்வதில்லை; தோல்வியே உறுவதைக் காணுகின்றோம். இஃது இயற்கையாக நிகழும் நிகழ்ச்சியாகும். இதுபோன்றே வலிமுன் எதிர்நிற்கும் ஏனைய மெய்கள் தம் வடிவந்திரிந்து வல்லினமாக வேறுபடுகின்றன. காட்டாக :

கல்+சட்டி இதில் வலிமுன் இடை நிற்கின்றது, இப்போதுள்ள வடிவில் இவ்விரு சொற்களும் ஒன்றுபடாத நிலையில் கல் சட்டி என நிற்பதை அறிகின்றோம் இவை இரண்டு சொற்களும் ஒன்றாக இணைந்தபோது கற்சட்டி என லகர இடையெழுத்து றகர வல்லெழுத்தாக மாறுவதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு புணர்த்தாது கல்ச்சட்டி என, எழுதினால் லகர ஒலி, தன் மென்மையினும் மிக மென்மையாகிச் சகர ஒலியே மிக்கொலித்தலும் நாவால் ஒலிக்கும்போது அச்சகரம் வன்மைக்குரிய ஒலியின்றியும் இடைமைக்குரிய ஒலியின்றியும் ஒலிப்பதை உணரலாம். இவைகளைப் பலுக்கி (உச்சரித்து)க் காது கொடுத்துக்கேட்டுத் தெரிந்துணர்க. ஆகவே, இயற்கைமுறைப்படி புணர்வதானால் லகரம் றகரமாக மாறுவதேயாகும். இஃதே இயற்கை மொழியாகிய நம் தமிழ்மொழியின் தன்மைக்கு ஏற்ற முறைமையுமாகும். பொற்பு என்னுஞ் சொல் பொல் என்னும் முதனிலையும் பு என்னும் கடைநிலையும் பெற்ற பண்புப்பெயர். இதைப் பொல்ப்பு என்று சிறுமகாரும் கூறாது, அது தன் மழலை பேசுங்காலுங்கூடப் பொற்பென்றே குழறிக் குழறிப் பேசுதலைக் காண்டுமன்றே.

(தொடரும்)

அன்புநிலைகண்ட ஆயிழையார்

[பண்டித, வித்துவான், திரு. த. வடிவேலன்]

‘உலகமென்ப துயர்ந்தோர் மேற்றே’ எனக்கூறிய தமிழன் இந்திரர்க்குரியது அமுதம். அமுதம்தான் கிடைப்பதாலும் அதனை இனிமையானது எனக்கருதித் தாமே தனித்துண்ணாதவர்; எவருடனும் வெறுப்படையாதவர்; அச்சங்கொண்டு சோர்வடையாதவர்; புகழ் வருமானால் தமதுயிரையுங் கொடுக்கும் விருப்புடையவர்; பழிச் செயலால் உலகம் முழுவதும் பெறலாமெனினும் அதனை விரும்பாதவர், மனத்திலே வருத்தமேயில்லாதவர், தமக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயல்வோர் எவரோ அவரே உயர்ந்தோர் எனக் கண்டான். அவர்களாலேயே இவ்வுலகும் அழியாது நிலைபெற்று நிற்கின்றதென எடுத்துரைத்தான். உலகு நிலைபெற உத்தமரே காரணமாவரென உலகிற்கு எடுத்துரைத்த தமிழன் உலகில் ஒருவரால் ஒருவர்க்கு ஆக்கமோ கேடோ வருவதில்லை என்ற உண்மை உணர்ந்தான். உண்மையுணர்ந்த அவனிதயத்தில் “யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்” என்ற உயரிய கொள்கை நிலைப்பதாயிற்று. அவ்விதமான பரந்த மனநிலையால் தமிழ்நாடு அன்பென்னும் அரும் பண்புகொண்டு ஆக்கமடைவதாயிற்று.

அரசியலினிஃதமைவதற்கு மக்களின் வாழ்வு நிலையே அடிப்படையாகும் எனக் கருதினர் தமிழர்கள். அதனால் தமது இல்லற வாழ்வினை நல்லறவாழ்வாக அமைத்துக்கொண்டார்கள். அன்று தமிழ்நாட்டில் பணம்பேசி மணங்கூடும் பிணவாழ்வில்லை. உளங்கூடி மணம் புணரும் உயரிய நிலையே இடம்பெற்றது. இல்வாழ்வின் உண்மையுணர்ந்து உளம் விரும்பும் காதலரை மணம் புணர்ந்து இல்வாழ்வின் மாட்சி இதுவென உலகிற்குணர்த்திய தமிழர்கள் இன்றுவரை தமது வாழ்வுநிலையை எம்முன் காட்டி எம்மையும் உயரிய வாழ்வுநெறிக்கு இட்டுச் செல்லும் உறுதுணையாய் நிற்கின்றார்கள். இதனைப் பண்டைய தமிழனின் பண்பட்ட வாழ்வினை எடுத்துரைக்கும் இலக்கியங்களே எமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன.

அறிவின் வழிப்பட்ட தலைவன் தலைவியரது உள்ளங்கள் ஒன்றையொன்று பற்றுகின்றன. அவர்கள் உளவிருப்பின்படி மணம் நிகழ்கின்றது. தலைவி தலைவன் வீட்டில் மனமுவந்து வாழ்கின்றாள். தலைவனது மனங்களிக்க வாழ்வதே நல்வாழ்வாகும் என்ற உண்மையுணர்ந்தவள் அவள். தன் கணவனை யாதொரு குறையும் நேராவண்ணம் பாதுகாப்பதே தன் கடமை

யெனக் கொள்கின்றாள். அவனுடல் நலம்பெற நல்லுணவட்டு ஊட்டுதல் வேண்டும் என்ற பெருவிருப்புடையவளாகின்றாள். கணவனை உயிரெனக் கொண்ட உளத்துடன் வாழ்ந்த உததமி யின் வாழ்வுநிலையை அறிதல் வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அவளைப் பலகாலம் போற்றி வளர்த்த செவிலித்தாயானவள் தலைவன் வீட்டினை அடைகின்றாள். கணவனுக்கு இன்று தயிர்க் குழம்பு சமைத்துக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்ற விருப்பம் தலைவிக்கேற்படுகின்றது தயிரினை எடுக்கின்றாள்; அதனைக் கையினாற் பிசைகின்றாள்; நேரந்தவறாது உணவளிக்க வேண்டு மென்ற பேராவல தயிர்பிசைந்த கையினைக் கழுவல் வேண்டு மென்ற ஒழுங்கு முறையினைக் கவனிக்க இடந்தருவதாயில்லை; தான் உடுத்திருந்த ஆடையவிழ்ந்த நிலைகண்டு தயிர் பிசைந்த கையினாலே ஆடையை உடுக்கின்றாள், கண்கள் புகையால் வருந்த மடைவதையும் நோக்காது தாளிதம செய்கின்றாள; பிசைந்த தயிரினையும் உடன்கலந்து தயிர்க்குழம்பு சமைக்கின்றாள்; கணவ னுக்கு உணவு கொடுக்கின்றாள், கணவன் உண்கின்றான், தான் கொடுத்த உணவால் கணவன இன்பமடைகின்றானா என எதிர் நோக்கியிருந்த அவளுள்ளம மகிழ்ச்சியடையுமாறு "இன்றைய உணவு மிகவும் இனிதாயிருக்கின்றதே," என்ற கணவனின் கூற்று அவள் செவியிற் படுகின்றது, அவளுள்ளத்திற பேரு வகை பூக்கின்றது, கணவன இனிதென உண்டான் என்ற உவகையின் காட்சி அவள முகத்தில வெளிப்பட்டுத் தோன்று கின்றது, காதலரின் அன்புகனிந்த இன்பவாழ்வினைக் காண் கின்றாள் செவிலி. வீடு திரும்புகின்றாள. தலைவியின் தாய்க்கு மகிழச்சியுடன் எடுத்துரைக்கின்றாள, காதலரின் உளங்கலந்த வாழவின் மாட்சியினை.

"முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெலவிரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடீஇக்
குவளை யுண்கண் குயபபுகை கமழத
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகா
இனிதெனக கணவ னுணடலின்
நுண்ணிதின் மகிழநதன் றொணணுதல் முகனே"

(குறுந : கக௭)

என இக்காட்சியினைக் குறுந்தொகைச்செய்யுள் எடுத்துக் காட்டக காண்கின்றோம் வாழ்வின வழிமுறையை உணர் கின்றோம்.

மணம் புணர்ந்து இன்பமுடன் வாழ்ந்த கோவலன், மாதவி கூட்டுறவால் பல ஆண்டுகள் தன்னை விட்டிருந்தான என்பது

னையும் பொருட்படுத்தாது மாதவியை நீங்கி வறுமையுடன் வந்த கோவலனை அன்புடன் ஏற்கின்றாள் கண்ணகி. பொருளீட்ட விரும்பிய கோவலன் சிலம்பு விற்பான் மதுரைக்குச் செல்வோம் கூடவா என அழைக்கின்றான், அதனையும் ஏற்று உடன்செல்கின்றாள், மதுரையின் புறத்தே மாதரி வீட்டில் தங்குகிறாள்; தன் கையால் உணவு சமைத்துத் தன் கணவனுக்கு ஊட்டுவதே இன்பமெனக் கருதுகிறாள், தன் கையால் உணவு சமைத்துக் கணவனை உண்பிக்கின்றாள், அக்காட்சி கண்டோராம் ஐயையையும் தவ்வையையும்—மாதரியையும் மகளையும் வியப்படையச் செய்கின்றது அவர்களது அன்புகலந்த இன்பக் காட்சியைச் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இன்பத்துறவி இளங்கோவடிகளும்,

“மெல்விரல் சிவப்பப் பல்வேறு பசுங்காய்
கொடுவாய்க் குயத்து விடுவாய் செய்ய
....
கையறி மடைமையிற் காதலற் காக்கித்
தாலப் புல்லின் வால்வெண் தோட்டுக்
கைவன் மகடூஉக் கவின்பெறப் புனைந்த
செய்வினைத் தவிசிற் செல்வன் இருந்தபிற்
கடிமல ரங்கையிற் காதல னடிநீர்
சுடுமண் மண்டையில் தொழுதனள் மாற்றி
மண்ணக மடந்தையை மயக்கொழிப் பனள்போல்
தண்ணீர் தெளித்துத் தன்கையால் தடவிக்
குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரித்தீங்கு
அமுத முண்க அடிக ளீங்கென
அரசர் பின்னோர்க் கருமறை மருங்கின்
உரிய வெல்லாம் ஒருமுறை கழித்தாங்கு
ஆயர் பாடியில் அசோதைபெற் றெடுத்த
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் கொல்லோ
நல்லமு துண்ணும் நம்பி யீங்குப்
பலவளைத் தோளியும் பண்டு நங்குலத்துத்
தொழுனை யாற்றினுள் தூமணி வண்ணனை
விழுமந் தீர்த்த விளக்குக் கொல்லென
ஐயையும் தவ்வையும் விம்மித மெய்திக்
கண்கொளா நமக்கிவர் காட்சி யீங்கு”

என அழகுற அமைத்துக் காட்டுவாராயினர்.

உளம் பொருந்திய தலைவன் தலைவியரது கூட்டு வாழ்க்கை அன்பு மிகுந்த பண்புடன் விளங்கியமை காணும் பிரிவிற்

கண்ணும் காதலனை தம் தெய்வமெனப் போற்றினர் தமிழ் மாதர் என்பதனையும் நாம் காணமுடிகின்றது.

தலைவன் தலைவியை நீங்கிப் பொருள்தேடப் புறப்படுகின்றான். அப்பொழுதும் தலைவிக்குத் தான் வருந்தநேர்ந்தது தலைவன் பிரிகின்றானே என்ற எண்ணம் எழ இடமில்லை. செல்லும் வழியில் காதலன் துயருறுவானோ என்ற எண்ணமே உள்ளத்தை உறுத்துகின்றது. அவன் செல்லும் வழி ஞாயிற்றின் வெம்மை மிக்குடையதெனச் சொல்லுகின்றார்களே அவ் வெம்மை தலைவனை வருத்தாதிருப்பதற்கு வழிகாண்டல் வேண்டுமென ஆராய்கின்றாள். ஞாயிற்றை வணங்கின் வெம்மை தணியுமென உரியவழியையும் அறிந்துவிட்டாள். ஆனாலும் தலைவனே தெய்வமெனக் கொண்ட அவளுள்ளம் பிறதெய்வம் போற்றுவது கணவன்மேல் தான் கொண்ட அன்புக்கு மாறுபட்டதாகும் என்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றது. "காதலன் வருத்தமடைவதைத் தடுக்க வழி கண்டேன்; அவ் வழியும் கற்பிற்கு மாறுபட்டதாயிற்று, எனது உள்ளத்தைக் கலங்க வைப்பதாயுள்ளது, கணவன்மேல் யான் கொண்ட தொடர்பறு அன்பினைத் தணிப்பதாயுள்ளது, துணைவன் தன் செயலால் தானே துன்பமடைவான், காதலன் துன்பத்தை நீக்குவது கற்புடை மங்கையர் கடன்; இவ்விடத்தில் என் பணி செய்ய முற்படின், யான் கணவனைப் போற்றும் காதல்நிலையை இழத்தல் வேண்டும், எனவே காதலன் வருத்தம் தணிக்கும் செயலை ஆற்றுவதற்கில்லை, அது என் தவறுமாகாது என முடிவு செய்கின்றாள்.

"துன்னி நங்காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக
கன்மிசை யுருப்பிறக் கனைதுளி சிதறென
இன்னிசை யெழிலியை இரப்பவு மியைவதோ
....
சினைவாடச் சிறகுநின் சினந்தணிந் தீகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ
....
முனிமுதன் மூழ்கிய வெம்மைதீர்ந் துறுகென
வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ."

என்ற கலித்தொகைப் பாடலே காதலியின் உயரிய உளமாண்பினை உணர்த்தி நிற்கக் காண்கின்றோம்.

கோவலனைப் பிரிந்திருந்த கண்ணகியை அடைந்த தேவந்தி என்ற பெண், கோவலனைப் பெறுவதற்குரிய வழியை எடுத்தியம்ப எண்ணுகிறாள். "காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத்திலே

சோமகுண்டம் சூரியகுண்டம் என்னும் பெயருடைய இரண்டு பொய்கைகள் உள்ளன. அவற்றிலே நீராடிக் காமவேளது கோயிலையடைந்து வணங்கினால் மங்கையர் கணவருடன் பிரியாதிருந்து இன்புறலாம். மறுமையிலும் இன்ப உலகடைந்து கணவருடன் இன்ப வாழ்வெய்துவர். நாமும் அவ்விதஞ் செய்வோ''மெனக் கூறுகிறாள். அதுகேட்ட கண்ணகி கணவனே தன் தெய்வமெனக் கொண்ட உளப் பாங்கால், "பிற தெய்வந் தொழுது கணவனைப்பெறுதல் நமக்குரிய செயலாகாது," என விடை பகர்கின்றாள்.

கடலொடு காவிரி சென்றலைக்கு முன்றில்
மடலவிழ் நெய்தலங் கானற் றடமுள
சோமகுண்டஞ் சூரிய குண்டந் துறைமூழ்கி
காமவேள் கோட்டந் தொழுதார் கணவரொடு
தாமின் புறுவ ருலகத்துத் தையலார்
போகஞ்செய் பூமியினும் போய்ப்பிறப்பர் யாமொருநாள்
ஆடுது மென்ற அணியிழைக்கவ் வாயிழையாள்
பீடன் றெனவிருந்த...... ....

என்ற சிலப்பதிகாரச் செய்யுள் கணவனைப் பிரிந்தும் அவனையே கடவுளெனப் போற்றிய கண்ணகியின் கலங்காக் கற்புநிலையைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

வாழ்விலும் பிரிவிலும் இல்வாழ்வின் மாட்சியினை எடுத்துக்காட்டும் தமிழ்மகளிரின் அன்புநிலைக் காட்சியினைக் கண்டோம்.

கணவனே உயிரெனக்கொண்டு அவன்வழிப் பணியாற்றி அளவிலா உவகையுடன் வாழ்ந்த தமிழ்மகளிர் கணவனையிழந்து உயிர்வாழ்தல் வாழ்வாகாது எனக் கருதினர். கணவனிறந்ததும் அவன்வழித் தாமும் செல்வதே மேலெனமதித்தனர். இராவணன் மனைவியான மண்டோதரியும் இராவணன் இறந்தானெனக் கேட்டதும் தானும் அவன் செல்வழிச் செல்லலே தகவுடையது—இன்பந் தருவது என எண்ணுகிறாள். தலைவன் நிலை கண்டு தானும் உயிர் விடுகின்றாள். கணவனுடன் மாய்ந்த மண்டோதரியின் பெருமையினை,

"ஏர்தருமே ழுலகேத்த எவ்வுருவுந் தன்னுருவாய்
ஆர்கலிசூழ் தென்னிலங்கை அழகமர் மண்டோதரிக்குப்
பேரருளின் பமளித்த பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரியவா யாற்குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்."

என மணிவாசகரும் தமது குயிற்பத்தில் சிறப்பித்துப் பாடுவாராயினர்.

பூதப்பாண்டியன் இறந்தானாக அவன் மனைவி பெருங் கோபபெண்டு கணவனோடு உடன் உயிர்போக்க எண்ணுகிறாள். தானே நீங்கா உயிர்நிலைகண்டு தீப்பாயச் செலகின்றாள். அப்பொழுது அங்கு நின்ற பெரியோர்கள் அவளைத் தீப் புகாது தடுக்கின்றனர். அன்பு வழிபபட்ட அவதிநிலையில் நின்ற தேவி பெரியோாகளை நோக்கி, "கணவனையிழநத எனக்கு இனி இவ்வுலகு நல்லுலகாகாது. துன்பநிலையில் நிற்கின்ற எனக்குக் குளிாந்த தடாகமும துன்பஞ் செய்வதேயாகும். எனவே தடாகமும தீயும எனககு ஒரு தன்மையதே யாகும். இச் செயலிலிருந்து என்னை நீக்கல் எவாக்கும் முடியாத காரியம," எனக்கூறித் தீயிற பாய்ந்து உயிா விடுகின்றாள்.

"பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செலகெனச சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழசசிப் பல்சான றீரே
.. . .
பெருஙகாட் டுப் பணணிய கருஙகோட் டீமம்
நுமககரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளித ழவிழநத தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே"

என்ற புறப்பாட்டுச் செய்யுளில் சான்றோரின் விருப்பமும் பெருங்கோப் பெண்டின் அன்புநிலையும் காட்சியளிப்பதைக் காணலாம்.

கோவலனைக் கள்வனெனக் கூறிய பொற்கொல்லன் சொற் கேட்டு "கொன்றச் சிலமபு கொணர்க" எனக் கூறிக் கோவலனை கொலைக்கு உறுதுணையாய்நின்ற நெடுஞ்செழியன், கண்ணகி சிலமபினையுடைததது அதன் பரலான மணிகாட்டியதும் நீதி வழியாண்ட பாண்டிய மன்னரின் உயாவுகுன்றக் காரணமான தானிழைத்த தவறினை உணாகின்றான், உடன் உயிர்விடுகிறான்; அதுகண்டு அன்பின் வழிவாழ்ந்த அவன் தேவியும உடன் உயிர் விடுகிறாள். இவ்வரலாற்றை,

மன்பதை காக்குந் தென்புலங காவல்
எனமுதற் பிழைததது கெடுகவென ஞயுளென
மனனன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைநதனள் நடுஙகிக்
கணவனை யிழந்தோாக்குக் காட்டுவதில் லென்று
இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனளே மடமொழி"

என வழக்குரை காதையில் விளக்குகின்றார் இளங்கோவடிகள். கணவன் மாதவியின் பெண்மை நலம் விரும்பிப் பலகாலம்

தன்னை மறந்து வாழ்ந்தானாயினும் தானே அவனது பெருமையை விளங்கவைக்க வேண்டுமென விரும்புகிறாள். மாண்ட கணவனுடன் கண்ட கண்ணகி தான கூறிய வஞ்சினத்திற்கியைய உயிர்பெற்று உரைபகர்ந்த கோவலனை உடல்விட்டு உயர்நெறியடைந்ததும் தானும் தன் காதலனுடன் உடன்போதல வேண்டுமென விரும்புகிறாள் தன் கணவன் கள்வனென்ற பழிச்சொல்லை உலகில் விடடுச் செலவது பெருமையாகாது. அவன் பெருமையை உலகறியக் காட்டி அவன வழிச்செல்லலே தகவுடைமை என்ற அவளது அறிவுள்ளம உடன்போகும ஆவலைத் தடுக்கின்றது. மன்னனைக் கண்டு வழக்குரைத்து கோவலன் மாண்பினை விளங்கவைத்துக் கணவனிறந்த பதினான்காம் நாள் கோவலனைக் கூடுகிறாள். கணவன் மாண்பை இலங்க வைத்த கற்புடைப பத்தினி, இன்றும் நவவாழ்வு காட்டிய நங்கை எனப் போற்றப்படுகின்றாள்.

கண்ணகி கணவனுடன் விண்ணடைந்தாள் என்ற வரலாற்றைக் கட்டுரை காதையில் கூறிய இளங்கோவடிகள்,

“ மலைவேங்கை நறுநிழலின் வள்ளிபோல்வீர் மனநடுங்க
முலையிழந்து வந்துநின்றீர் யாவிரோவென முனியாதே
மணமதுரையோ டரசுகேடுற வல்வினைவந் துருத்தகாலைக்
கணவனையங்கிழந்து போந்த கடுவினையேன யானென்றாள்
என்றலும் இறைஞ்சியஞ்சி இணைவளைக்கை எதிர்கூப்பி
நின்ற எல்லையுள் வானவரும் நெடுமாரி மலர்பொழிந்து
குன்றவருங் கண்டுநிற்பக் கொழுநனொடு கொண்டுபோயினார்
இவள்போலும் நங்குலக்கோர் இருந்தெய்வம் இல்லையாதலின்
சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே
தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறுகுடியீரே ”

எனக் குன்றக்குறவரின் வாய்மொழியில் வைத்துப் போற்றியமை கண்ணகியின் மாண்பினை விளக்கவேண்டுமென்ற ஆசிரியரின் பெருவிருப்பைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

நாம், நமது இலக்கியச்செல்வங்கள் மூலம இங்குக் கண்ட காட்சிகள தமிழ்மகளிரின் வாழ்வின் குறிக்கோள் இன்னதென்பதனையும், கணவன் வழிநின்று அவன் பணிபுரிதலே மகளிர்க்கு இன்பந்தரும் வாழ்வாகும் எனப் போற்றினரென்பதையும், கணவனில்லாது உயிர்வாழ்தல் வாழ்வாகாது எனக் கருதினரென்பதனையும், ஆடவர் புகழ்பெறுதற்கு மாண்புடை மனைவியரே காரணமாவரென்பதனையும் எடுத்தியம்பித் தமிழ்மகளிரின் மாட்சியை என்றும இலங்க வைப்பதைக் காணலாம்.

மறைவுற்ற தமிழ் நூல்கள்

[திரு. மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி]

(சிலம்பு உஅ, பரல் கக, ௫௩உ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

74. நக்கீரர் அடிநூல்

இப்பெயரையுடைய செய்யுளிலக்கண நூல் ஒன்று இருந்தது என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியுரையினால் தெரிகிறது. யாப்பருங்கலம், செய்யுளியல் 40-ஆம் சூத்திர விருத்தியுரையில்,

ஐஞ்சீர் வெள்ளையுட் புகாமை பெற்றாற் பெறுதுமெனின்,

'ஐஞ்சீர் அடுக்கலும் மண்டில மாக்கலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரியவல்ல.'

என்று நக்கீரனார் அடிநூலுள் எடுத்தோதப்பட்டவையாற் பெறுதும.';

என்று உரையாசிரியர் எழுதுகிறார். மேலும், யாப்பருங்கலம், ஒழிபியலில விருத்தியுரைகாரர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்.—

"தொல்காப்பியனார் நக்கீரனார் முதலாகவுள்ளார் ஒரு சாராசிரியர் ஆசிரியத்துள்ளும், கலியுள்ளும் ஐஞ்சீரடியும் அருகிவரப் பெறுமென்று..........காட்டுவாராகலினென்பது.

'ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாககலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல'

என நக்கீரர் நூலுள், 'வெண்பா யாப்பிற் குரியவல்ல' வென்றமையால், ஆசிரியததுககும கலிக்கும் ஐஞ்சீரடி புகுதலும, மண்டிலமாக்கலும உரித்தென்று விரிததுரைத்தார் எனக் கொள்க."

இவவாறு உரையாசிரியர் கூறுவதனால், நக்கீரர் அடி நூல் என்னும ஒரு செய்யுளிலக்கண நூல் இருந்ததென்பது தெரிகிறது. இந்நூலைப் பற்றி வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை.

இந்த அடிநூல் செய்த நக்கீரா சங்ககாலத்து நக்கீரரா அல்லது பிற்காலத்திலிருந்த வேறு ஒருவரா என்பது ஆராய்ச்சி செய்யற்பாலது.

75. நக்கீரர் நாலடி நானூறு

இப்பெயருடைய செய்யுளிலக்கணநூல் ஒன்று இருந்ததென்பது யாபபருங்கல விருத்தியுரையினால் தெரிகிறது. மேலே கூறப்பட்ட நக்கீரர் அடிநூலின் வேறானது. நக்கீரர் நாலடி

நானூறு என்னும் நூல், நக்கீரர் அடிநூலுக்குப் புறனடை நூலாக இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது.

யாப்பருங்கலம், செய்யுளியல் 4-ஆம் சூத்திர விருத்தியுரையில், வெண்பா இலக்கணத்தைக் கூறுகிற இடத்தில் சில வெண்பாக்களை மேற்கோள் காட்டிய விருத்தியுரைகாரர், "இந்நவை பிறவும், நக்கீரர் நாலடி நானூற்று வண்ணத்தால் வருவனவும் எல்லாம் தூங்கிசைச் செப்பலோசை" என்று எழுதுகிறார்

இதனால், நக்கீரர் நாலடி நானூறு எனனும் நூல், வெண்பாவினால் ஆன நானூறு பாக்களையுடைய நூல் என்பதும், அப்பாக்கள் வண்ணத்தினால் தூங்கிசைச் செப்பலோசையோடு அமைந்திருந்தன என்பதும் தெரிகின்றன.

இந்நூலைப்பற்றி வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை

76 விளக்கத்தார் கூத்து

விளக்கத்தார் கூத்து என்னும் நாடகத் தமிழ நூலைப் பேராசியா தமது உரையில் குறிப்பிடுகிறா. தொலகாப்பியம், பொருளதிகாரம் செய்யுளியல்,

சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

என்னும் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் இவ்வாறு உரை எழுதுகிறார் :—

"சேரிமொழி என்பது பாடிமாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக்கூறி ஆராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்வது புலன் என்று சொல்லுவர் புலனுணர்ந்தோர் என்றவாறு.

அவை விளக்கத்தார் கூத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வன வென்பது கண்டு கொள்க."

இதனால், விளக்கத்தார் என்னும் புலவர் கூத்தநூல் ஒன்று செய்தார் என்பது தெரிகிறது.

இந்த விளக்கத்தார் என்பவர் விளக்கத்தனார் என்றும் கூறப்படுகிறார். இவர் செய்த "கெடலரு மாமுனிவர்" என்று தொடங்கும் கலிப்பாச் செய்யுளை இளம்பூரண அடிகளும் பேராசிரியரும் தமது உரைகளில் மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள். ஆனால், இச்செய்யுளை இயற்றிய ஆசிரியர் யார் என்று இவர்கள் கூற

இல்லை. யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் இந்தச் செய்யுளை 30-ஆம் சூத்திரவுரையில் மேற்கோள் காட்டி, 40-ஆம் சூத்திர வுரையில் இதனைப் பாடியவர் விளக்கத்தனார் என்று கூறுகிறார். அவர் எழுதுவது :

"அஃதேயெனின், விளக்கத்தனார் பாடிய கேடலரு மாமுனிவர் என்னும் கலிப்பா புறநிலைவாழ்த்தாய் வந்தது பிறவெனின், அஃது ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் வந்தமையாற் குற்றமின்றெனக் கொள்க"

இதனால், விளக்கத்தார் கூத்து என்னும் நூலை இயற்றிய வரும், கேடலருமாமுனிவர் என்னும் தொடக்கத்துப் பெருந் தேவபாணிச் செய்யுளை இயற்றியவரும் விளக்கத்தனார் என்னும் புலவர் என்பது தெரிகிறது. கேடலருமா முனிவர் என்னும் அழகிய பெருந்தேவபாணிச் செய்யுள், இவர் இயற்றிய கூத்த நூலின் ஒரு செய்யுள் என்று கருதலாம். இந்தச் செய்யுளில் அச்சுதன் என்னும் அரசன் கூறப்படுகிறான். இந்த அச்சுதன், அச்சுதவிக்கந்தன் என்று பௌத்தப் பாலிமொழி நூல்களில் கூறப்படுகிற களப்பர அரசனாக இருக்கலாம். அப்படியானால் விளக்கத்தனாரும் கி. பி 450-இல் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும்.

77. சந்தம்

இது கூத்து சம்பந்தமான ஒரு நாடகத் தமிழ்நூல். இந்த நூலை யாப்பருங்கல உரையாசிரியர் தமது உரையில் குறிப்பிடு கிறார். யாப்பருங்கலம் ஒழிபியலில் உரையாசிரியர் இந் நூலை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் :—

"வெண்டுறை வெண்டுறைப் பாட்டாவன : பதினோராடற் கும் ஏற்றபாட்டு. அவை அல்லியம் முதலியவும் பாடல்களாக ஆடுவாரையும், பாடல்களையும், கருவியையும் உந்து இசைப் பாட்டாய் வருவன.............. ....

இனி இவற்றினுறுப்பு ஐம்பத்து மூன்றுவன . அல்லிய உறுப்பு 6. கொடுகொட்டி யுறுப்பு 4. குடையுறுப்பு 4. குடத்தி னுறுப்பு 5. பாண்டரங்க உறுப்பு 6. மல்லாடலுறுப்பு 5. துடியாடலுறுப்பு 6. கடையத்துறுப்பு 6. பேட்டின் உறுப்பு 4. மரக்காலாடல் உறுப்பு 4. பாவையுறுப்பு 3. என இவை. இவற்றின்றன்மை செயிற்றியமும், சந்தமும் பொய்கையார் நூலும் முதலியவற்றுட் காண்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்."

இதனால், சந்தம் என்னும் இந்நூல், பதினோராடற்குமேற்ற பாட்டுகளைக் கூறும் வெண்டுறைப் பாட்டுகளின் இலக்கணங் களைக்கூறும் நூல் என்பது தெரிகிறது.

இந்நூலைப்பற்றி வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை.

78. இராச இராசேசுவர நாடகம்

இராசராசன் (கி. பி. 985-1014) என்னும் சோழ அரசனைப்பற்றிய ஒரு நாடக நூல் இது. இப்பெயருள்ள நாடக நூல் இருந்ததென்பது, இராசேந்திர சோழன் காலத்துச் சாசனம் ஒன்றினால் தெரிகிறது. இந்தச் சாசனம், தென்னிந்திய சாசனங்கள், இரண்டாம் புத்தகம் 67-ஆம் எண்ணில் காணப்படுகிறது (S. I. I. Vol II. No 67) இராச ராசேசுவர நாடகத்தைக் குறிக்கிற இந்தச்சாசனப் பகுதிகள் வருமாறு:—

"உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வரமுடையார் கோயிலில ராஜராஜேஸ்வர நாடகமாட நித்த நெலலுததூணியாக நிவந்தம செய்த நமவாய்க கேழவிபபடி சாநதிக்கூததன் திருவாலன் திருமுது குனறனை விஜயராஜேந்திர ஆசாரயனுக்கும இவன வர்க்கததாருக்கும காணிக்கையாகக குடுததோம்..... .. .. திருவாலநதிருமுது குன்றனை விஜயராஜேந்திர ஆசாரியன் உடையார் வைகாசிப பெருவிழாவில ராஜராஜேஸ்வர நாடகமாட இவனுக்கும் இவன வர்க்கததாருக்கும காணிக்கையாகப பஙகு ஒன்றும ராஜகேசரியோடொக்கும ஆடவலானென்னும மரக காலால் நித்தநெல்லுந தூணியாக நூறறிருபதின் கல நெலலும் ஆட்டாண்டுதோறும தேவா பண்டாரததேபெறச சநதிராதித்த வற் கலவெட்டித்து."

குறிப்பு (ஸ்ரீ ராஜராஜ விஜயம் என்னும் பெயருளள நாடக நூல் ஒன்றை, சவர்ணன நாரணபட்டாதிததன் என்பவன் இயற்றினன் என்று திருபபூநதுருததி சாசனம் ஒன்று கூறுகிறது. (Annual Rep. S I Epigraphy 1930-31.) ஆனல், இது வடமொழி நூல என்று தெரிகிறது இந்நூலும இப போது கிடைக்கவில்லை.)

79. வல்லையந்தாதி

வல்லை என்பது வல்லம் என்னும் ஊர். இது, வடஆர்க்காடு ஜில்லா குடியாத்தம் தாலுகாவில் உள்ளது. திருவல்லம் என்னும் இவ்வூரில் பில்வநாதேசுவரர் என்னும் பெயருளள சிவன் கோயில் உண்டு. இச் சிவபெருமான் மீது பாடப்பட்டது வல்லையநதாதி. இந் நூலை இயற்றியவர், குறட்டி வரதையன் என்பவர். வல்லையந்தாதி இயற்றிய குறட்டி வரதையனுக்கு இக் கோயில் அதிகாரிகள் 100 குழி நிலததை (தீக்காலிவல்லம என்னும் ஊரில் உளது) பரிசு அளித்தனர். (M. E. R. 293 of 1921.) இநநூல் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

80. கையனார் யாப்பியல்

கையனார் எனனும் பெயருள்ள ஆசிரியரை, யாப்பருங்கலக் காரிகை யுரையாசிரியராகிய குணசாகரரும், யாப்பருங்கல உரையாசிரியரும் தமது உரைகளில் குறிப்பிடுகிறார்கள். இவர்கள் கூறுவதிலிருந்து கையனார் என்பவா யாப்பிலக்கண நூல் ஒன்று செய்திருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. ஆனால், அந்த இலக்கண நூலின் பெயர் என்னவென்று தெரியவில்லை. இந்த உரையாசிரியர்கள், கையனார் என்னும் ஆசிரியரின் பெயரைமட்டும் கூறினரேயன்றி அந் நூலின் பெயரைக் கூறவில்லை.

குணசாகரர், கையனார் நூலைப்பற்றி (யாப்பருங்கலக் காரிகை. 40-ஆம் காரிகை யுரையில்) எழுதுவது இது :

"முதலயற் சீர்க்கண் இல்லாததனைக் கீழ்க்கதுவாய் என்றும ஈறறயற் சீர்க்கண் இல்லாததனை மேற்கதுவாய் என்றும் அறிவேண்டினார் கையனார் முதலாய ஒருசார் ஆசிரியா என்பது அறிவிததற்கு, 'மைதீர் கதுவாய்,' என்று விதப்புரைததாரெனக் கொளக."

"இயைபுத் தொடைக்கு எழு விகற்பமும் இறுதிச்சீர் முதலாகக் காட்டினார் கையனார் முதலாகிய ஒருசார் ஆசிரியரெனக் கொளக."

யாப்பருஙகலக் காரிகை 41-ஆம் காரிகை யுரையில் குணசாகரர், கையனார் நூலிலிருந்து ஒரு செய்யுளை உயிர் எதுகைக்கு மேறகோள் காட்டுகிறார். அது வருமாறு :—

"துளியொடு மயஙகிய தூஙகிரு ணடுநாள்
அணிகிளர் தாரோ யருஞ்சுர நீந்தி
வடியமை யெஃகம வலவயி னேந்தித்
தனியே வருதி நீயெனின்
மையிருங கூநத லுயதலோ வரிதே."

இஃது இரண்டா மெழுத் தொன்றுதாயினும இரண்டா மெழுத்தின்மே லேறிய உயிர் ஒன்றி வந்தமையால் உயிரெதுகை. இது கையனார் காட்டிய பாட்டு.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரா கையனாரைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதுகிறார் :—

"அஃது ஈறுபறறி யறியுந் தன்மைத்தாகலின், இயைபுத் தொடைக் கிவ்வா றெட்டு விகறபமும சொன்னார் கையனார் தொல்காப்பியனார் முதலாகிய ஒரு சாராசிரியர்."

(யாப்பருஙகலம் : தொடையோத்து 34-ஆம் சூத்திர உரை.)

கடையிணை முரண், பின்முரண், இடைப்புணர் முரண், தொடையிலக்கணத்திற்கு உதாரணமாகச் சில செய்யுள்களை மேற்கோள் காட்டிய பிறகு யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் "இவ்வாறு கூறினார் கையனார் என்னும் ஆசிரியரெனக் கொள்க," என்று எழுதுகிறார்.

(யாப்பருங்கலம். தொடையோத்து. 39-ஆம் சூத்திர உரை.)

"இனமோனை மூன்று வகைப்படும். அவை வல்லின மோனையும் மெல்லின மோனையும் இடையின மோனையுமாம். அவற்றுள் வல்லின மோனை வருமாறு.

'கயலே ருண்கண் கலுழ நாளுஞ்
சுடர்புரை திருநுதல் பசலை பாயத்
திருந்திழை யமைத்தோ ளரும்பட ருழப்பப்
போகல் வாழி யைய பூத்த
கொழுங்கொடி யணிமலர் தயங்கப்
பெருந்தண் வாடை வரூஉம் பொழுதே'

இஃதெல்லா வடியு முதற்கண் வல்லினமே வந்தமையின் வல்லின மோனை யென்று கையனார் காட்டிய பாட்டு"

(யாப்பருங்கலம், தொடையோத்து உரை)

கையனார் முதலாகிய வொருசாராசிரியர் இரண்டாகு சீர்க்க ணிலலாததனைக் கீழ்க்கதுவா யென்றும், ஏற்றயற் சீர்க்க ணில்லாததனை மேற்கதுவா யென்றும் வழங்கியதறிவித்தற் கொரு தோற்ற முணர்த்தியதெனக் கொள்க."

(யாப்பருங்கலம்; தொடையோத்து 47-ஆம் சூத்திர உரை.)

"இவ்வாறு வண்ண விகற்ப மெடுத்தோதினார் தொல்காப்பியனாரும் கையனாரு முதலாக உடையார்."

(யாப்பருங்கலம்; ஒழிபியல் உரை.)

இவ்வாறு இவ் வுரையாசிரியர்கள் எழுதுவதிலிருந்து கையனார் என்னும் ஆசிரியர் இயற்றிய யாப்பிலக்கண நூல் ஒன்று இருந்ததென்பது ஐயமறத் தெரிகிறது. கையனார் யாப்பிலக்கண நூலிலிருந்து இவ் வுரையாசிரியர்கள் மூன்று சூத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டி யிருக்கிறார்கள். அவை வருமாறு:—

"இறுவா யொப்பினஃ தியையெண மொழிப"

(யாப்பருங்கலக் காரிகை 17. உரை மேற்கோள்.)

"உறுப்பி னளவே யொன்றரை யாகும்."

"ஆய்தந் தானே குறியதன் கீழதாய்
வலியதன் மேல்வந் தியலு மென்ப."

(யாப்பருங்கலம்: எழுத்தோத்து. 2-ஆம் சூத்திரஉரை மேற்கோள்.)

இவையன்றி, கையனாரைப்பற்றியும் அவர் இயற்றிய யாப்பிலக்கண நூலைப்பற்றியும் வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை.

81. நத்தத்தனார் இயற்றிய நத்தத்தம்

நத்தத்தனார் என்னும் பெயருள்ள புலவர் ஒருவர் தம் பெயரால் நத்தத்தம் என்னும் யாப்பிலக்கண நூல் ஒன்றைச் செய்தார் என்பது, யா. காரிகை யுரையாசிரியர் குணசாகரரும் யாப்பருங்கல விருத்தி யுரைகாரரும் தம் உரைகளில் கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது. 'ந' என்னும் சிறப்பெழுத்தோடு இவர் பெயர் வழங்கப்படுவதனால் இவர் புலவர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவர் என்பது தெரிகிறது. இவர் பெயர் சில சமயங்களில் நற்றத்தனார் என்றும் கூறப்படுகிறது. இவர் இயற்றிய நத்தத்தம் என்னும் நூலுக்கு அடிநூல் என்னும் பெயரும் வழங்கியதுபோலும். என்னை?

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாக்கலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல

என்று நத்தத்தனார் அடிநூலுள் எடுத்தோதினார்"
என்று உரையாசிரியர் குணசாகரர் (யா. காரிகை. 39 உரை.) கூறுவது காண்க. மேலும், குணசாகரர், நத்தத்தனார் நூலைப் பற்றி (25-ஆம் காரிகையுரை) இவ்வாறு கூறுகிறார் —

"மாவாழ் சுரம் புலிவாழ் சுரம் என்னும் வஞ்சியுரிச்சீ ரிரண்டும் உளவாக வைத்து, ஒரு பயனோக்கித் 'தூஉமணி கெழூஉமணி' என்றளபெடுத்து நேர்நடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு உதாரணம் எடுத்துக் காட்டினார் நத்தத்தனார் முதலாகிய ஒருசாராசிரியர்"

நத்தத்த நூலிலிருந்து குணசாகரர் கீழ்க்கண்ட சூத்திரங்களைத் தமது உரையில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார் —

"அளபெடைத் தொடைக்கே யளபெடை யொன்றும்"
"வெண்பா விரவினுங் கடிவரை யின்றே." 1

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாக்கலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல" 2

யாப்பருங்கலக் காரிகை யுரையாசிரியர் கீழ்க்கண்ட நத்தத்தச் சூத்திரங்களைத் தமது உரையில் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.—

"யாப்பெனப் படுவ தியாதென வினவிற்
றூக்குந் தொடையு மடியுமிம் மூன்று
நோக்கிற் றென்ப நுணங்கி யோரே." 1

'பாவென மொழியினுந் தூக்கின் பெயரே." 2

"தனி நெடி றனிக்குறி லொற்றொடு வருதலென்
றன்னால் வகைத்தே நேரசை யென்ப." 3

"குறிலிணை குறினெடி லொற்றொடு வருதலென்
றந்நால் வகைத்தே நிரையசை யென்ப." 4

"நேரீற் றியற்சீர் கலிவயி னிலவே
வஞ்சி மருங்கினு மிறுதியி னிலவே." 5

"நாற்சீர் கொண்டது நேரடி யளவென்ப
தூக்கொடுந் தொடையொடுஞ் சிவணு மென்ப" 6

"ஆசிரி யப்பா வெண்பாக் கலியென
மூவகைப் பாவு நேரடிக் குரிய." 7

"வஞ்சி விரவினு மாசிரிய முரித்தே
வெண்பா விரவினுங் கலிவரை வின்றே" 8

"ஆசிரியப் பாவின் சிறுமைக் கெல்லை
மூவடி யாகும் பெருமை யாயிரம்
ஈரடி முதலா வொன்று தலைசிறந்
தேழடி காறும் மெணபாட் டுரிய
வாயுறை வாழ்த்தே செவியறி வுறூஉவே
கைக்கிளை மயக்கங் கலிவெண் பாட்டே
தத்தங் குறிப்பின வளவென மொழிப." 9

"முதலெழுத் தொன்றின் மோனை யாகு
மஃதொழிந் தொன்றி னெதுகை யாகு
மாயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய." 10

"பொருளினு மொழியினு முரணுதன் முரணே." 11

"இருசீ ரொன்றி னியையெனப் படுமே." 12

"அளபெடை தொடைக்கே யளபெடை யொன்றும்." 13

"ஒன்றா தாவது செந்தொடைக் கியல்பே." 14

"சீர்முழு தொன்றி னிரட்டை யாகும்." 15

"முதற்சீர்த் தோற்ற மல்ல தேனை
விகற்பங் கொள்ளா ரடியிறந்து வரினே." 16

"ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சகக் கலியொடு கலிமூன் றாகும்." 17

"உரையு நூலு மடியின்றி நடிப்பினும்
வரைவில வென்ப வயங்கி யோரே." 18

"வாய்மொழி பிசியே முதுசொல் லென்றாங்
காமுறை மூன்று மன்ன வென்ப." 19

"தானே யடிமுதற் பொருள்பெற வருவது
கடனென மொழிப குறியுணர்ந் தோரே."

"வஞ்சி யாயி னிறுதியும் வரையார்." 20

"கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே
வஞ்சி மருங்கினு மிறுதி நில்லா." 21

"குன்றியுந் தோன்றியும் பிறிது பிறிதாகியும்
ஒன்றிய மருங்கினு மொருபுடை மகார
மரையுஞ் சீரு மடியு மெல்லாம்
வகையுளி சேர்த்தல் வல்லோர் மேற்றே." 22

"சீரா கிடனு முரியசை யுடைய
நேரீற் றியற்சீ ரவவயி னான." 23

82. சேயூர் முருகன் உலா

சேயூர முருகப்பெருமான்மீது கவிராசர் என்பவர் இயற்றிய ஒரு உலா உண்டென்பது, அந்தககவி வீரராகவ முதலியார் இயற்றிய சேயூர முருகன் பிள்ளைத்தமிழினால் தெரிகிறது. அந்தககவி வீரராகவ முதலியார் தாம இயற்றிய சேயூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், அமபுலிப்பருவம் 10-ஆம செய்யுளில் இந்நூலைக் குறிபபிடுகிறார். அச்செய்யுள் இது:—

"தவிராத வெவ்வினை தவிர்கவு முறுகாறுந்
தரித்தா றெழுத் தோதலாஞ்
சந்நிதிக கருணகிரி நாதன் திருப்புகழ்ச
சந்தம் புகழுந துயயலாம்
புவிராசன வளவன் கழுக்குன்றன் வளமைபுரி
புண்ணியந் தரிசிக கலாம்
பொருஞ்சூ ரனைப்பொருங் கதைமுதற் கந்தப்
புராணக கடற் காணலாம்
**கவிராச னிப்பிரான் மிசைசெய்த திருவுலாக்
கவிவெள்ளை கற்றுநகலாம்**
கவிவீர ராகவன் சொற்றபிள் ளைக்கவி
கலம்பகக் கவி வினவலாம்
அவிராடகக் கோவில் புக்குவிளை யாடலாம்
அம்புலீ யாட வாவே
மயில்வனச செய்கையின் மயில்வகைக் கந்தனுடன்
அம்புலீ யாட வாவே."

இச்செய்யுள், கவிராசன என்னும் புலவா சேயூர் முருகன் உலா என்னும் நூலை இயற்றிய செய்தியைக் கூறுகிறது. கவிராசன் என்பவர், சேறைக் கவிராசபிள்ளை என்பவர். ஆசுகவிராயர் என்னும் சிறப்புப் பெயரையும உடையவர். சுன்னாகம்

திரு. அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்கள் தாம் இயற்றிய தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தில் இவரைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதுகிறார் :

"சேறைக் கவிராசபிள்ளை. இவரூர் சோழ மண்டலத் துள்ள சேறை என்றும், குலம் கருணீகர் குலம் எனறும் கூறுவர். சமயம் சைவம். இவர் இலக்கிய இலக்கணங்கள் நன்கு கற்றவர். ஆசுகவிராயர் என்னும் பேரும் பெற்றவர். சேயூர் முருகனுலா, வாட்போக்கிநாதருலா, அண்ணாமலையார் வண்ணம், காளத்திநாதருலா முதலிய பிரபந்தங்கள் செய்தவர், இப்பிரபந் தங்கள் சிலவற்றிலே சிலேடை, மடக்கு, திருக்கு முதலிய அணிகளும் அமைத்தவர்."

சேயூர் முருகன உலா இப்போது மறைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது இந்நூல் கி பி. 17-ஆம நூற்றாண்டில் இயற்றப் பட்டிருக்கக்கூடும என்று தோன்றுகிறது.

83. பேர் வஞ்சி

புதுக்கோட்டை திருமய்யம் தாலுகா பொன்னமராபதி என்னும் ஊரில் உள்ள சுநதரராசப்பெருமாள் கோவில சாசனம ஒன்று பேர்வஞ்சி என்னும் நூலைக் குறிபபிடுகிறது. மற மாணிக்கர் என்னும் வீரர்களின சிறப்பை, திருவரங்குளமுடை யான் என்னும புலவர் பேர்வஞ்சி என்னும் நூலில் பாடினார் என்றும், அநநூலை அரங்கேற்றக்கேட்டு மகிழ்நத அநத வீரர்கள் இப்புலவருக்கு மறச்சக்கரவர்ததிபபிளளை என்னும சிறப்புப் பெயரைக் கொடுததுத் தூத்துக்குடியில் நனசெய புன்செய் நிலங்களைப் பரிசிலாக வழஙகினார்கள் என்றும் அந்தச் சாசனம் கூறுகிறது. அந்தச் சாசனத்தின் வாசகம் இது :—

"ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சோணாடு வழங்கியருளிய சுநதரபாண்டிய தேவற்கு யாண்டு பதினொன்றாவதி னெதிராமாண்டு. புறமலை நாட்டுப பொன்னமராபதி முதலான நாடுகளில் மறமாணிக்க ரோம் பேர்வஞ்சி கேட்டுப் பரிசிலாக குடுத்த (வந்) திருவரங்குள முடையானுக்கு மறச்சக்கரவர்த்திப பிள்ளையென்று பேருங் குடுத்து தூத்திக்குடி வயலில் வடபாகம் விளைநிலமும இதுக் கெல்லையான புன்செய்களும் முன்பு எழுதி அணிதது குடுத்த ....சந்திராதித்தவரை இறையிலியே காணிக்கையாகக் குடுத்தோம்.

......................இதில் தூத்திக்குடியில் நன்செய் புன்செய் உள்ளவை அடங்கலும் தேவன் திருவரங்குளமுடையானை மறச்சக்கரவர்த்திய பிள்ளைக்கு நன்செய் புன்செய் பாதியும் தமிழரையருள்ளிட்ட நால்வர்க்குப் பாதியுமாக இட்டோம்,

..................(*Inscriptions (Texts) of the Pudukkottai State No. 278.)

இந்தச் சாசனத்தில் கூறப்படுகிற சோழடு வழங்கிய சுந்தரபாண்டிய தேவர் என்னும் பாண்டியன் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றூண்டின் முற்பகுதியில் அரசாண்டவன்.

இந்த பாண்டியனுடைய படையின் ஒரு பகுதியைச் சேர்ந்தவர் மறமாணிக்கம் என்று கூறப்படுபவர். இவர்களுடைய வீரத்தையும் வெற்றியையுங் கூறுவது போரவஞ்சி என்னும் நூல். பேர்வஞ்சி எனினும் பெருவஞ்சி எனினும் ஒக்கும்.

பேர்வஞ்சி பாடிய புலவருக்குத் தேவன் திருவரங்குள முடையான் என்னும் பெயர் இருப்பதனுலும், மறச்சக்கரவர்த்திபிள்ளை என்னும் சிறப்புப் பெயர் சூட்டப்பட்டபடியாலும் இவர் மறவர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதலாம.

பேர்வஞ்சியில் சரித்திர சம்பந்தமான செய்திகளும் இருக்கக்கூடும். இந்நூல் இப்போது கிடைக்கவில்லை

84 பன்னிருபடலம்

புறப்பொருள இலக்கணத்தைக கூறுகிற பன்னிருபடலம் என்னும் பெயருள்ள நூலொன்று இருந்ததென்பது பேராசிரியர், இளம்பூரண அடிகள், நச்சினார்ககினியர், யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர், இறையனூர் அகப்பொருள் உரையாசிரியர் ஆகியோர் உரைகளினுல் தெரிகிறது.

“ அளவினுற் பெயர் பெறறது பன்னிருபடலம ” என்று கூறுகிறூர் இறையனூர் அகப்பொருள் உரையாசிரியர்.

“ ஒதத்திறை பிண்டமாயிற்று பன்னிருபடலம் ” என்று கூறுகிறூர் இளம்பூரண அடிகள். (தொல் : பொருள செய்யுள். 165-ஆம் சூத்திர உரை.)

இடைக்காலத்திலே பெரிதும் பயிலப்பட்டது பன்னிருபடலம் என்பது நன்கு தெரிகிறது. இந்நூலைப் பின்பற்றி, இதற்கு வழிநூலாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூலை ஐயன் ஆரிதன் என்பவர் இயற்றினூர், “ பன்னிருபடலம் முதல நூலாக வழிநூல செய்த வெண்பாமாலை ஐயனூரிதனும் இது கூறினூர் ” என்று பேராசிரியர் (தொல் : பொருள் . மரபு.) தமது உரையில் எழுதுகிறூர்.

பன்னிருபடலத்தின் வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இப்போது முழுவதும இருக்கிறது. ஆனுல், முதனூலாகிய பன்னிருபடலம் மறைந்துவிட்டது.

அகத்திய முனிவரின் மாணவர் பன்னிருவரும் சேர்ந்து புறப்பொருள் இலக்கணம் பற்றி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு படலம் இயற்றினார்கள் என்றும், அவர்கள் இயற்றிய பன்னிரு படலங்களின் தொகுப்பே பன்னிருபடலம் என்னும் பெயர் பெற்ற நூலாயிற்று என்றும் கூறுவர். என்னை ?

"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்
றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன் முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம்"

என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பாயிரம் கூறுவது காண்க.

பன்னிரு படலத்துச் சூத்திரம் ஒன்றினை இளம்பூரண அடிகள் (தொல் புறத்திணை 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பன பக்கமும்" என்னும் சூத்திர உரையில்) மேற்கோள் காட்டு கிறார். அச்சூத்திரம் இது —

"பனியும் வெயிலும் கூதிரும் யாவும்
துனியின் கொள்கையொடு தொன்மை யெய்திய
தணிவுற் றறிந்த கணிவன் முல்லை"

நச்சினார்க்கினியர், சிந்தாமணி (கோவிந்தையார் 20) உரையில்,

"பல்லாக கொண்டார் ஒல்லா ரென்னும்
பூசல் கேட்டு கையது மாற்றி"

என்னும் பன்னிருபடலச் சூத்திரத்தை மேற்கோள் காட்டு கிறார்

யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர், கீழ்க்கண்ட பன்னிரு படலச் சூத்திரங்களைத் தமது உரையில் மேற்கோள் காட்டு கிறார் .—

"அகத்திணை யகவலுள் வஞ்சி வாரா. என்னை ?

'அகத்திணை மருங்கி னளவு மயங்கி
விதப்ப மற்றவை வேறு வேண்டி
வஞ்சி யடியின யாதிலர் வஞ்சி
யகத்திணை மருங்கி னிணையு மாறே'

என்பது பன்னிருபடலத்துப் பெருந்திணைச் சூத்திரமாகலின்"
(யாப்பருங்கலம் : அடியோத்து)

"'ஆய வகப்புற மையிரண்டு மாயுங்காற்
காந்த ளமர்ந்த வீரைந்து மகத்தின் புறமே."
'கைக்கிளை யென்பது புறனே'
இவை பன்னிரு படலம்."
(யாப்பருங்கலம் ஒழிபியல்.)

"'பொருதல தும்பை புணாவ தென்ப'
இவற்றின் விகற்பமெல்லாம் பன்னிருபடலத்துட் காண்க."
(யாப்பருங்கலம் : ஒழிபியல்.)

இளம்பூரண அடிகள கீழ்க்கண்ட பன்னிருபடலச் சூத்திரத்தைத் தமது உரையில் (தொல் பொருளாதிகாரம்) மேற்கோள் காட்டுகிறா. அச்சூத்திரம் இது :

" தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்
றன்ன விரு வகைத்தே வெட்சி."

பன்னிரு படலத்திலே தொல்காப்பியர் இயற்றியதாகக் கூறப்படுகிற சூத்திரங்கள உண்மையில் தொலகாப்பியா இயற்றியன அல்ல என்று இளமபூரண அடிகள மறுககிறார் ஏனென்றால், தொல்காப்பியப பொருளதிகாரததில் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்ட கருததுககள், பன்னிரு படலத்தில் தொல்காப்பியர் இயறறியதாகக கூறபபடுகிற சூத்திரங்களில் காணப்படுகின்றன என்பதைச சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவா எழுதுவது வருமாறு :—

"பன்னிருபடலத்துள்,
'தனனுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்
றன்ன விரு வகைத்தே வெட்சி'

என, இரண்டு கூறுபடக் கூறினாராயினும, முன்வருகின்ற வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை முதலாயின எடுததுச செலவு, எயிலகாத்தல், போர் செய்தல் என்பன அரசாமேல் இயன்று வருதலின் வேந்துறு தொழில் ஒழித்து, தன்னுறு தொழிலெனத தன் நாட்டும் பிறர் நாட்டும களவின் ஆன்நிரை கோடலின் இவர் அரசரது ஆணையை நீங்கினாராவர். ஆதலால, அவ்வாறு கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனால், பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் கூறினாரென்றல் பொருந்தாது. எனனை ?

'ஒத்த சூததிர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத திருவகை யுததியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்!
(தொல் : பொருள் : மரபு.)

எனவும்,

'சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடின்
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில கூறல் மயங்கக் கூறல்
கேட்டோர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கக் கூறல்
தன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
அன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.'

(தொல் : பொருள் : மரபு.)

எனவும் கூறிய ஆசிரியர் தாமே மாறுகொளக் கூறல், குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல், பொருளில கூறல், மயங்கக் கூறல், தன்னானொரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்னும் குற்றம் பயப்பக் கூறினாரென வருமாகலான."

(தொல்: பொருள் : புறத்திணை 'வேந்து விடு முனைஞர்' என்னும் சூத்திர உரை.)

தொல்காப்பியத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களையுடைய சூத்திரங்கள் பன்னிருபடலத்துள் கூறப்பட்டுள்ளதை இளம் பூரண அடிகள் எடுத்துக் காட்டி, அப் பன்னிருபடலச் சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டன அல்ல என்பதை மேலும் விளக்குகிறார் —

"பன்னிருபடலத்துள் காந்தைக்கண் புணரொடு வருதல் முதலாக வேறுபடச் சில துறை கூறினாராகலின், புண்படுதல் மாற்றோர் செய்த மறத்துறையாகலின், அஃது இவர்க்கு (தொல்காப்பியர்க்கு) மாறுகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக் கூறலும் மிகைபடக் கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக் காட்டின் பெருகுமாதலான் உய்த்துணர்ந்து கண்டு கொள்க."

(தொல்: புறத்திணையியல். 'வெறியறி சிறப்பின்' என்னும் சூத்திர உரை)

இதனால், சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலே, சிலர் புதுவகையால் சில சூத்திரங்களைச் செய்து அவற்றைத் தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர் பெயரால் பன்னிரு படலம் என்று பெயரிட்டு அமைத்துக்கொண்ட நூல் பன்னிரு படலம் என்பது தெரிகிறது. ஆனால், இந்நூல் இடைக்காலத்திலே பெரிதும் பயிலப்பட்டது என்பதும் தெரிகிறது. இப்போது இந்நூல் மறைந்துவிட்டது. இதன் வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இப்போது வழங்கிவருகிறது.

(தொடரும்)

வாழ்வின் கடைக்கோட் காலம்

[வித்துவான் திரு. செ. வேங்கடராமச் செட்டியார்]

இளமையும் எழிலும் வளமையுமுடைய தலைவனும் தலைவியும் தமரறியாது தாமே தம்மில் கண்டு காதல்கொண்டு ஒழுகும் களவொழுக்கத்தைப் பற்றியும பின்னர்ப் பல்லோரறிய மணமுரசறைந்து தமர்தரத் தலைவியைத் தலைவன் ஏற்றுக் கொண்டு நிகழ்த்தும கற்பொழுக்கத்தைப் பற்றியும் விரித்துக் கூறும் நூல்கள் மிகப்பல தமிழில் உண்டு. அவை யாவும காதலர்களின இளமைக் கால வாழ்க்கையைப் பற்றியே விரித்துக் கூறுவனவன்றி அவர்களுடைய முதுமைக் கால வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறுவனவல்ல காரணம, இளமைக்கால வாழ்க்கை போல முதுமை வாழ்க்கை மக்கள் உள்ளத்தைக் கவராமையே யாகும். இன்பம் என்பது எல்லாவுயிர்க்கும் மகிழ்ச்சிதரக்கூடிய தாகலின் பொதுமக்கள் உள்ளம், இன்பம நிறைந்த இளமை வாழ்க்கையையே அறிய விழைகின்றது. பொதுமககள் உளளம் எதை விரும்புகின்றதோ அதைத் தம்புலமை தோன்ற விரித்துக் கூறுவதையே புலவர்களும் விரும்புகின்றனர். எனவே இன்ப நுகர்ச்சிக்குரிய காதலரின் இளமை வாழ்க்கையை விரிக்கும் நூல்கள் பெருகின.

அங்ஙனமாயின், காதலராயில்லிருந்து நல்லறஞ் செய்து முதிர்ந்தவர் வாழ்க்கை பயனற்றதோ வெனின்? பயனற்ற தன்று. அறிவும் பண்பும் அநுபவமும் முதிரப்பெறாத இளமை வாழ்க்கையைவிட அவை முதிரப்பெற்ற முதுமை வாழ்க்கையே மிகப் பயனுடையதாகும். ஆயின் மக்கள உள்ளம் இன்பத்தையே நோக்குவதன்றிப் பயனை நோக்குவதில்லையே. எனவே, பயன் மிக்கதாயினும் காதலர்களின் முதுமைவாழ்க்கை நூல்களில் விரித்துக் கூறப்படவில்லை ஆயினும், முதுமை வாழ்க்கையின் சிறப்புணர்ந்த ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர், அதற்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார். மக்கள் வாழ்க்கை முழுவதையும் ஆராய்ந்து கூறும் தம் பொருளதிகாரத்துக் கற்பியலின் இறுதியில், காதலராய் வாழ்ந்து முதிர்ந்தோர எவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்பதைக் கூறியுள்ளார், அதைக் காண்போம்.

> "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
> ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
> அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
> சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே." (கற்பியல்: ருக)

என்பது அச்சூத்திரம். தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை வரைந்த இளம்பூரணர், பொருளதிகாரதது முன்னுரையில் இச்சூத்திரததை யெடுத்துக் காட்டி "என, இலலறததோர் இயலபும்" என வரைந்துள்ளார். கறபியலில் இசசூததிரத்தை விளக்கவநத அவர், இது தலைவறகுந தலைவிக்குமாவதோர் மரபுணர்த்திற்று சிறந்தது பயிற்றலாவது - அறத்தின்மேல் மனநிகழ்ச்சி என்று கருத்து வரைநது, "சூத்திரததால பொருள் விளங்கும" என்று கூறிப போந்தார.

நச்சினார்க்கினியர், "இது முன்னா இல்லறம் நிகழ்ததிய தலைவனும் தலைவியும் பின்னர்த் துறவறம நிகழ்த்தி வீடுபெறுப என்கின்றது." எனறு கூறிப்பின் விளக்குகின்றார்

"தலைவனும் தலைவியும் உரிமைச சுறறததோடே கூடி நின்று இல்லறஞ் செய்தலை விரும்பிய மக்களோடே தமக்கு முன்னரமைந்த காமததினையும் தீதாக உட்கொண்ட காலத்திலே அறம பொருளினபததிற் சிறநத வீட்டின்பம பெறுதற்கு ஏமஞசானறவற்றை யடிப்படுததல் யான முறகூறிய இல்லறத்தின் பயன் என்றவாறு.

"சான்றகாமம்" எனறா நுகர்ச்சியெலலாம் முடிந்தமை தோன்ற. இது கடையாயினா நிற்கும் நிலையென்றுரைததற்குக் 'கடை' என்றா. ஏமஞசான்ற ஆவன —வானபபிரத்தமும சந்நியாசமும; எனவே இலலறததின பினனர் இவறறின கண்ணே நின்று, பின்னா மெயயுணர்ந்து வீடுபெறுப என்றா. இவ்வீடுபேற்றினைஇன்றி அமையாது இவ்வில்லறம என்பது இதன் பயன் இது காஞசியாகாதோ வெனின்? ஆகாது; தங் குறிப்பினுன் அன்றி நிலையாமைதானே வருவதுதான் சிறந்து நிலைபெற்று நிற்குமெனச் சானறோா கூறுதலும், அது தானே வந்து நிற்றலுங காஞசி; இஃதனனதனறிச் சிறந்த வீட்டின்ப வேட்கையால் தாமே எல்லாவற்றையும் பற்றறத் துறத்தலின் அகப்பொருட்பகுதியாம். இதனானே இவ்வோததிலும் பல வழியுங் கூறிய காமம் நிலையின்மையின்மேல் இன்பத்தை விளைததே வருதலிற் காஞ்சியாகாமை யுணர்க.

உ-ம். "அரும்பெறற் கற்பி னயிராணி யன்ன
பெரும்பெயாப் பெண்டி ரெனினும்—விரும்பிப்
பெறுநசையாற் பின்னிற்பா ரின்மையே பேணும்
நறுநுதலாள் நன்மைத துணை." (நாலடி - ௩௮௧)

இதனுள், அருநததியைப போலும் தமக்குப பெரும்பொருள் களை நச்சுதலாலே இரப்பாரது வறுமையே விரும்பிப் பாது காத்து, அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கு மகளிர், நாஞ செல்

கின்ற வானப்பிரத்த காருகத்திற்குத் துணையாவரெனத் தலைவன் கூறவே தலைவியும் பொருள்களிற் பற்றற்றாளாய் யாமும் துறவறத்தின் மேற்செல்வாமெனக் கூறியவாறு காண்க” என்று உரை விரித்துள்ளார்.

“கிழவனுங் கிழத்தியும் சுற்றமொடு துவன்றி அறம்புரி மக்களொடு சான்ற காமங் கடைக்கோட் காலை இறந்தது ஏமஞ் சான்ற பயிற்றல் சிறந்ததன பயனே”

எனச் சூத்திரத்தைத் தம் கருத்திற்கேற்பச் சிதைத்துக் கொண்டு கூட்டியிருக்கின்றார். இயல்பாகப் பொருள் கொள்ளற்குரிய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை இவ்வாறு பலவகையாகச் சிதைத்து நலிந்து பொருள் எழுதின தன்மையே இந் நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியர் கருத்துணர்ந்து உரைக்கவில்லை, தம் கருத்தையே விரித்துரைத்தார் என்பது எளிதின் விளங்கும்.

மக்கள் வாழ்க்கை இல்லறத்தில் தொடங்கித் துறவறத்தில் முடிவு பெறுவதே சிறப்பு என்பதைத் திருக்குறள் முதலிய அறநூல் வழியுணர்ந்த நச்சினார்க்கினியர், அச்சிறந்த கருத்து அம்மக்கள் வாழ்க்கையையே அகம்புறமெனப் பாகுபடுத்தி விரித்துக் கூறிய தொல்காப்பியர் கூற்றிலும் இருப்பதாக நுழைத்துக் காட்டவேண்டும் என்று செய்த முயற்சியே, இச் சூத்திரத்தை இவ்வாறு நலிந்து பொருள்கொள்ளச் செய்தது என்பதை எளிதின் உணரலாம். நச்சினார்க்கினியர், தாம் சிறப்பாகக் கண்ட கருத்துக்களை நுழைக்கவே சூத்திரங்களையும் செய்யுட்களையும் கொண்டு கூட்டி நலிந்து பொருள்கொள்வர் என்பதை அவர் உரைகளைப் பயின்றார் அறிவர். அது ஒரு வகையிற் சிறந்ததாகலாம். ஆயின் நூலாசிரியர் கருத்துணர்ந்து உரைத்ததாகாது என்பது வெளிப்படை. இவர் கூறிய இப் பொருளைத் தொல்காப்பியர் கருதியிருப்பாராயின் அக்கருத்து விளங்கச் சொற்களை முறையிற் கூறியிருப்பர்.

இச்சூத்திரத்தை நலிந்து பொருள் கொண்டது போலவே இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டிய நாலடியார் செய்யுளையும் நலிந்து பொருள் கொண்டே தம கருத்திற்கேற்ற வுதாரணமாக்கியுள்ளார். “கற்புடைப் பெண்டிர் பிறர் நெஞ்சு புகார்” என்ற தமிழ்மரபை விளக்கவந்த செய்யுள் அது பெறலரும் கற்பினையுடைய இந்திராணி போன்ற பெரிய பொருளையுடைய பெண்டிராயிருந்தாலும் தன்னைக் காதலியாகப் பெறும் விருப்பத்தால் தன்பின் நிற்கும் ஆடவர் இல்லாமையையே விரும்புகின்ற பெண்டே இல்லறத்திற்கு நல்ல துணையாவாள்” என்பதே அச்செய்யுட்குரிய நேரிய பொருள் என்பது அதனை ஒரு முறை நோக்குவார்க்கும் நன்கு விளங்கும்.

மக்கள் வாழ்க்கை துறவினாலன்றி நிறைவுறாது என்பதைத் தொல்காப்பியர் அறிவர். ஆயின், அத் துறவை அகப்பொருளில் அடக்கிக் கூறுவது மரபன்று என்றே புறத்திணையியலில், "நாலிரு வழக்கிற் றாபத பக்கமும்," (புறத்திணை. 16) "காமம் நீத்த பாலின் கண்ணும்," (புறத்திணை: 17) "அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி" (புறத்திணை: 76) எனக் கூறியுள்ளார் என்பதறிதல்வேண்டும். இளம்பூரணரும், தம் முன்னுரையில் வானப்பிரத்த சந்நியாசிகள் இயல்பு கூறுவதாக இச் சூத்திரங்களைக் காட்டியுள்ளமை காண்க.

இனி, தொல்காப்பியத்திற்கு வழிநூலாக அகப்பொருள் பகுதியை மட்டில் பிரித்து, 'நம்பி அகப்பொருள்,' என்னும் பெயரொடு விளங்கச் செய்த நாற்கவிராச நம்பியும் நச்சினார்க்கினியர் கருத்தை யுடன்பட்டே, "காமஞ் சான்ற," என்ற சூத்திரத்திற்குப் பொருள்கொண்டு தம் நூலில்:—

"மக்களொடு துவன்றி மனையறங் காத்து
மிக்க காம வேட்கை தீர்ந்துழித்
தலைவனும் தலைவியும் தம்பதி நீங்கித்
தொலைவில் சுற்றமொடு துறவறங் காப்ப."

என்று விளக்கமாகக் கூறிச் சென்றார். "தலைவனும் தலைவியும் தம்பதி நீங்கித் தொலைவில் சுற்றமொடு துறவறம் காப்ப," என்றமையால் வானப்பிரத்த நிலையையே யுணர்த்தியுள்ளார் என்பதும் பெறப்படும்.

நச்சினார்க்கினியரும் நம்பியும் அச் சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கொண்டிருப்பினும் இளம்பூரணர் அச் சூத்திரம் இல்லறத்தோர் இயல்பு கூறியதாகவே கொண்டுள்ளமை காண்க. அவர் கருத்துப்படி அச் சூத்திரத்திற்குப் பின்வருமாறு பொருள் கூறலாம்.

கிழவனும் கிழத்தியும்—தலைவனும் தலைவியும், காமஞ் சான்ற கடைக்கோட்காலை—பல்லாண்டு துய்த்துப் போந்தமையால் காமம் அமைதி யடையப்பெற்ற கடைசிக்காலத்து, ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி—தமக்கு இன்பத்தை மிகுவிக்கின்ற மக்களொடு நெருங்கியிருந்து, அறம்புரி சுற்றமொடு—தருமத்தையே விரும்பும் சுற்றத்தாரோடு கூடி, சிறந்தது பயிற்றல்—எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாகிய இல்லறத்தைத் தம் மக்களுக்குப் பயிற்றுதல், இறந்ததன் பயனே—தாம் இல்லறஞ் செய்து பழகிப் போந்தமையாலாய பயனாகும்; என்பது.

குழவிப் பருவத்துக் குறுகுறு நடந்து சிறு கை நீட்டி இட்டும் தொட்டும் கவவியுந் துழந்தும் நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும் மழலைமொழி பேசியும் தாய் தந்தையரை இன்புறுத்தலானும், அவ் விருமுது குரவரும் முதுமைக் காலத்துத் தளர்ச்சி நீக்கி வேண்டுவன செய்து பாதுகாத்து இன்புறுத்தலானும், அவர் இறந்த பின்னரும் நீர்க்கடன் முதலிய செய்து மறுமைக்கண் தேவராக்கி யின்புறுத்தலானும் மக்களை, "ஏமஞ்சான்ற மக்கள்," என்று சிறப்பித்தார். தம் மக்கள் அறந்தலை நிற்றற்குத் தாமேயன்றி அறத்தை விரும்பும் சுற்றமும் காரணமாதல்பற்றி, "அறம்புரி சுற்றமொடு சிறந்தது பயிற்றல," என்றார். "அற மெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை," எனவும், "அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றின், புறத்தாற்றிற் போஒய்ப் பெறுவதெவன்," எனவும் புகழப்படும் சிறப்புடைமையின் இல்லறத்தைச் 'சிறந்தது' என்றார். பயிற்றல—பயிலச் செய்தல். தாம் பயிறலன்று என்பதற்குப் பிறவினைச் சொல்லாகிய, 'பயிற்றல்,' என்னும் இச் சொல்லே சான்றுதலறிக. இறந்தது—கழிந்தது, ஈண்டுச் செய்து பழகிப் போந்தமை யுணர்த்திற்று. இல்லறஞ் செய்து கைவந்ததின் பயன் பயிற்சி பெறாத தம் மக்களுக்கு அவ் வில்லறத்தை யுடனிருந்து பயிற்றுதலே என்பது கருத்து. 'மக்களொடு துவன்றி,' என்றமையால் வனத்தின்கண் செல்லாது மக்கள் அண்மையில் இருத்தல் பெற்றாம்.

இத்தகைய நேரிய பொருளை இளங்கோவடிகளும் கொண்டு தாம் சீர்பெற வியற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் தாவில னாகிய கோவலனுடைய இருமுது குரவர்பால் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். இம் முறையே யாவர்பாலும் காணத்தக்க எளிய சிறந்த முறையாதலும் காண்க. தலைவன் தலைவியராய் இன்பம் துய்த்தாரெல்லாரும் முதுமைக் காலத்துத் துறவின்கண் செல்ல வியலாமையும், தந்நலம் நோக்காது மக்கள் நலங் கருதி அறத்தை அவர்க்குப் பயிற்றுதல் பெரும்பான்மையோரால் கைக்கொள்ளத்தக்க எளிமையதாதலும் உலகியலிற் கண்டு தெளியலாம். மேலும் புறத்திணையியலில், "அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி," என வானப்பிரத்த நிலையையும், "காமம் நீத்த பால்," என முற்றும் துறத்தலையும் கூறிய தொல்காப்பியர் கற்பியலினும் அவற்றைக் கூறினார் என்றல் பொருந்தாமையும் உணர்க.

இளங்கோவடிகள், இத் தொல்காப்பியரின் கருத்துணர்ந்தே கோவலனையும் கண்ணகியையும் வேறில்லத்தில் வைத்ததற்குக் காரணங் கூறுகின்ற பொழுது,

மறப்பருங் கேண்மையோ டறப்பரி சாரமும்
விருந்து புறந்தரூஉம் பெருந்தண் வாழ்க்கையும்
வேறுபடு திருவின் வீறுபெறக் காண
....
ஒருதனி புணர்க்க.

என்று விளக்கினமை காண்க. இவ் வடிகளில் கோவலன் இருமுது குரவரும் தம் மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் சிறந்ததாகிய இல்லறம் பயிற்றுதல் பெறப்படும்.

கோவலன் மாதவியின்பால் பிரிந்திருந்த நிலையில் அவன் தாயும் தந்தையும் தன்னைக் காண வந்தபொழுது கண்ணகி தான் இருந்த நிலைமைபற்றிக் கூறுகின்றுழி,

"அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலு மிழந்த என்னை"

என்று கூறியிருத்தல் காண்க. கோவலன் தேற்றாத தீயொழுக்கத்தால் அவன் தாய் தந்தையர் பயிற்றிய இல்லற வொழுக்கங்களனைத்தையும் கண்ணகி யிழந்ததாகக் கூறி யிருப்பதும் மாதவியைப் பிரிந்து வந்து கண்ணகியோடு மதுரை நண்ணிய கோவலனும்,

"இருமுது குரவ ரேவலும் பிழைத்தேன்"

என்று கண்ணகிக்குத் தன் தவற்றினை எடுத்துரைக்குங்கால் இருமுது குரவர் ஏவலாகிய இல்லறத்தைச் செய்யாது பிழைத்தேன் என்று வருந்தியிருத்தலுங் காண்க.

இதனால் காமம் அமைந்த முதுமைக் காலத்துத் தலைவனும் தலைவியும் தம் மக்களோடு இருந்து தாம் பழகிய இல்லற நெறியை அவர்கட்குப் பயிற்றிக்கொண்டு தந்நலமற்று வாழ்வதுதான் முறையென்பதை மாசாத்துவானும் அவன் மனைவியும் மேற்கொண்ட முறையிலிருந்தும் அறியலாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றான் தலைவன் தலைவியராயிருந்து இன்புற்றவர்கள் தம் முதுமைக்கண் இன்புறுவது தம் மக்களை அறநெறி யொழுக்கும் செயலில்தான் என்பது விளங்கும். தொல்காப்பியர், 'காமஞ் சான்ற,' என்ற சூத்திரத்தால் விதித்ததும் இளங்கோவடிகள் அவர் கருத்துணர்ந்து தம் சிலப்பதிகாரத்தில் அக் கருத்தை இலக்கியமாக்கித் தந்துள்ளமையும் கண்டு காதலர் வாழ்வின் கடைக்கோட் காலம் இன்னது என்பதுணரலாம்.

பாராட்டுக்கூட்டத் தலைமையுரை*

அறிவிற் சிறந்த தமிழாசிரியப் பெரியோர்களே!

உங்களனைவருக்கும் என் அன்பு கலந்த வணக்கம். நம் தமிழ்மொழிக்குச் சிறந்ததோர் தொண்டாற்றிய பெரியாரைப் பொன்னாடை போர்த்திப் பாராட்டுவதற்காக நாம் இன்று இங்கு குழுமியிருக்கிறோம். அத்துடன் தமிழ்த் தொண்டாற்றி அண்மையில் மறைந்த புலவர் பெருமக்கள் மூவருடைய திருவுருவப்படங்களை மூன்று தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் திறந்துவைக்கப் போகிறார்கள். இவ்விழாவில் என்னைப் பங்குகொள்ள வேண்டுமென நண்பர் ஏ சி செட்டியாரவர்களும் செயலாளரும் என்னைப் பணித்தபோது நான் தயக்கத்துடன் ஒப்புக்கொண்டேன். நான் இப்பேரவைக்குத் தலைமைதாங்க எவ்வாற்றானும் தகுதியுடையேனல்லேனாயினும் அவர்கள் விருப்பத்தை மறுக்க இயலாமையாலும் தமிழாசிரியர்களால் தமிழுக்கு அரியதோர் சேவை செய்த ஒரு பேராசிரியரைப் பாராட்டுவதற்காக நடத்தப்பெறும் ஒரு விழாவில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக் கிட்டியபோது அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் கடமை என்று கருதியதாலும் அவர்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கி வந்துள்ளேன். என்னைச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துமாறு வற்புறுத்தியிருந்தால் ஒருகால் நழுவியிருப்பேன். தலைவன் என்ற முறையில் இயன்ற அளவு பேச அவகாசம் இருப்பதோடு ஏனைய நிகழ்ச்சிகளை ஆரம்பமுதல் இறுதிவரை அண்மையிலிருந்தே "எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க" என்றபடி கேட்டு ஆனந்திக்கும் வாய்ப்பும் உண்டல்லவா? நண்பர் செட்டியாரவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, எனக்குத் தமிழ்ப்பற்று உண்டு ஆனால், புலமையொன்றும் கிடையாது. திருக்குறள் ஆர்வம் உண்டு. தமிழ் மக்கள் மட்டுமேயன்றி மனிதராய்ப் பிறந்த உலகிலுள்ள மக்கட்பகுதியினர் அனைவரும் அதை வாழ்க்கை நூலாகக் கொண்டு வாழவேண்டுமெனனும் கொள்கையும் உடையேன்.

திருக்குறள்—தமிழ் மறை, தெய்வநூல், பொய்யாமொழி, பொதுமறை என்று பலவாறாகப் போற்றப்படும் தலைசிறந்த உலக நீதி நூல் அது இன்றைக்குச் சுமார் 2000 ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தோன்றியபோதிலும், அன்றும் இன்றும் என்றும் பயன்படும் தன்மையுடையது. இவ்வுலகில் எல்லாப்பகுதிகளி

---

*அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்புவிழா மண்டபத்தில், "திருக்குறள் உரைவளம்" இயற்றிய திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகரவர்களைப் பாராட்டக்கூடிய சென்னை மாநிலத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டுக் கூட்டத்தில் தென்னார்க்காடு மாவட்டக் கலெக்டர் திரு. அ. உத்தண்டராமன் பிள்ளை (ஐ.ஏ.எஸ்.) அவர்கள் ஆற்றிய தலைமையுரை.

லும் எல்லா மக்களாலும் போற்றப்படுகிறது. இதனைப் பல் வேறு நாட்டினர் தங்கள் மொழிகளிலே மொழிபெயர்த்திருப் பதே இதன் சிறப்பை நன்கு உணர்த்துகிறது. பல்வேறு சம யத்தினரும் இதனைத் தங்கள் மதங்களில் உள்ள கருத்துக்களை புலப்படுத்துவதாகக் ஏற்றுக்கொள்வதைக் காண்கிறோம். கடவுள் உண்மையில் நம்பிக்கையில்லை என்போரும் ஒருசில குறள்கள் நீங்கலாக இந்நூலை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் அரிய நீதி நூலாக ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். "வள்ளுவன் தன்னை யுலகி னுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு" என்று பாரதி யார் புகழ்ந்ததை உலகமே வழிமொழிகிறது.

திருக்குறளின் சிறப்பைச் சுருங்கக் கூறுமிடத்து அதில் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. அதனிடத்து இல்லாத பொருள் யாதொன்றுமில்லை. அறத்தை உணர விரும்புவார்க்கு அறநூலாகவும், அரசியலையறிய விரும்புவார்க் குச் சிறந்ததோர் அரசியல் நூலாகவும், பொருளியலறிய வேண் டுவோர்க்கு ஓரிய பொருள் நூலாகவும், இன்ப நூல் வேண்டு வோர்க்கு இன்ப நூலாகவும், பேரின்பம் வேண்டுவோர்க்குப் பேரின்ப நூலாகவும், பொதுவாக எல்லா மக்களுக்கும் வாழ்க் கைக்கு வழிகாட்டும் வாழ்க்கைத் துணை நூலாகவும் அமைந்துள் ளது திருக்குறள். அதன் சிறப்புப்பற்றித் தமிழாசிரியர்கள் குழுமியிருக்கும் இப்பேரவையில் அதிகம் பேசத் தேவையில்லை.

இத்தகைய ஈடும் இணையுமற்ற அரிய நூலுக்கு அவர் காலத்திலேயே உரையமையாத காரணத்தால் பிற்காலத்தில் தோன்றிய பல உரையாசிரியர்கள் தங்கள் ஆராய்ச்சியறிவைக் கொண்டு உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். நூலாசிரியருடைய கொள்கைகளையும் கருத்துக்களையும் முற்றும் உணர்ந்து விளக் கம் காண்பது எளிதன்றெனினும், பரிமேலழகர் ஏனைய உரை யாசிரியர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த முறையில் உரை எழுதியிருப் பது யாவரும் அறிந்ததே. திருக்குறளுக்கு உரையாசிரியர்கள் தருமர், மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், காளிங்கர் முதலிய பதின்மர் என்று தெரிகிறது. ஆனால், இதுகாறும் பரிமேலழ கர், மணக்குடவர் உரைகள் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. இப் போது நம்மிடை வீற்றிருக்கும் உயர்திரு. தண்டபாணி தேசிக ரவர்கள் "திருக்குறள் உரைவளம்" என்ற அரிய நூலில் உரை யாசிரியர்களின் உரைகளை எல்லாம் திரட்டித் தொடுத்துத் தமி ழுலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் அரியதோர் சேவை செய் திருக்கிறார்கள். இது எளிதாக இப்போது தோன்றலாம். ஆனால், இதுவரை இருக்குமிடம் தெரியாமலிருந்த பல்வேறு உரைகளையும் கண்டு கவர்ந்து அவற்றைத் தொடுத்து அச்சிட்டு

வெளியிடுவது மிகவும் கடினமான செயல். அதற்குப் பல ஆண்டுகள் சலியா உழைப்பும் குன்று ஊக்கமும் பேராற்றலும் இருந்தாலன்றிப் பயன்கிட்டாது "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்" என்பதற்கிலக்காக, இவ்வரும்பெருஞ் சேவைசெய்த இப்பேராசிரியர் தமிழணங்கு பெற்ற தவப் புதல்வருள் ஒருவர் என்றே போற்றப்படுதல் வேண்டும். இன்னாரைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து வாழ்த்துவதற்காகக் குழுமியிருக்கும் இவ்வமயம இவ்வுரைவளமாகிய அரிய நூல் நல்ல முறையில் அழகாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவருதற்குப் போதிய ஊக்கமும் உதவியும் அளித்த ஸ்ரீலஸ்ரீ மகா சந்நிதானம் தருமபுரம் ஆதீன கர்த்தரின் பெருங்கருணைத் திறனையும் நாம் போற்றிப் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம். இவ்வரிய "திருக்குறள் உரை வளம்" என்னும் நூல் இயற்றிய தேசிகர் அவர்கள் சேவையை உங்கள் சார்பாகவும் தமிழ்மக்கள் அனைவருடைய சார்பாகவும் பாராட்டுவதுடன், இன்னும் இப்பேராசிரியர் தொடர்ந்து பல நூல்கள் இயற்றித் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வர அன்னாருக்கு நீண்ட ஆயுளும் உடல் நலமும் பிறவெல்லா நலன்களும் தந்தருள வேண்டுமாய் எல்லாம் வல்ல இறைவனிணையடிகளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

மதிப்புரை

காவேரி என் காதலி

[ஆசிரியர்: 'நாதி' (ஆசிரியர் பெயர் புனைவாக இருக்கலாம்.) பக்கம் எ௨. விலை அ௵ க. வெளியிட்டோர் நக்கீரன் வெளியீட்டகம்; உத்தமபாளையம், மதுரை மாவட்டம்.]

இந்நூல் பல்வகைப் பாக்களால் இயன்றது. ஆசிரியர் பல அமயங்களில் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பேயாகும். பாடல் அருகிய இக்காலத்தில் இவர்கள் போன்றார் பாட முன்வந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. இதில் கடவுள் வாழ்த்து முதல் உழவன் தைப்பொங்கல் இறுதியாக ௨௭ தலைப்புக்களில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது சுவையுள்ள பாடல்கள்; மக்கள் படித்து இன்புறற்குரியது. இச்சிறு நூற்குப் பிழைதிருத்தம் இறுதியில் சேர்த்திருக்கிறது. அடுத்த பதிப்பிலாவது பிழையின்றி வெளிவருமென நம்புகின்றோம்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

(க) தமிழர் பேரவை அறிக்கை :

தமிழர் பேரவையின் பொதுச் செயலாளர் திரு கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் கீழ்க்கண்ட அறிக்கையை வெளியிடுகிறார் :—

தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு நலன்களைக் கருதித் 'தமிழர் பேரவை' அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அதற்கெனச் சட்ட திட்டங்களும் வகுக்கப் பெற்று, சட்டப்படி பதிவுசெய்தும் ஆயிற்று. இப்பேரவை சாதி, சமய, கட்சி பேதமற்ற ஒரு அமைப்பாகும். கன்னட சமயுக்த சம்மேளனம், கேரள ஐக்கிய சங்கம், ஆந்திர மகாசபை ஆகியவைகளைப் போன்று 'தமிழர் பேரவை' தமிழகத்தின் தனி உரிமையுடைய அமைப்பாக விளங்கும். தமிழ்நாட்டைச் சிறந்த நாடாக ஆக்கவும், தமிழ்மொழியை ஆட்சி மொழியாகச் செய்யவும், தமிழ் மக்கள் இழந்த உரிமைகளைப் பெறவும் தமிழர் பேரவை போரிடும்.

நாட்டிற்கும், மொழிக்கும், மக்களுக்கும் தொண்டு செய்யும் எண்ணமுடைய அன்பர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் ஊர்களில் தமிழர் பேரவைக்கு உடனே கிளைகளை அமைக்கவேண்டும். முதலில் தேவையானவர்கள் 7 பேர்கள். அவர்களே தலைவர், துணைத்தலைவர் இருவர், செயலாளர், துணைச் செயலாளர், பொருளாளர், கணக்காய் வாளர் என அமைத்துக் கையொப்பமிட்டு 'தமிழர் பேரவை 87, வெங்கடேசபுரம், சென்னை - 23' என்ற முகவரிக்கு எழுதினால் உறுப்பினர் சேர்க்கும் பற்றுச் சீட்டுகள் உடனே வரும். உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துத் தும் அவர்களிலிருந்து 12 பேர்களைச் செயற்குழு உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். மொத்தம் கிளைக் குழுவினர் 19 பேர்.

200, 100, 50 க்குக் குறையாத உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கிளைகள் முறையே, முதல், இடை, கடை எனக் கருதப்பெற்று வரும். ஆண்டுக் கட்டணம் அணா 4.

(உ) தமிழ்மொழிபற்றி டாக்டர் இரகுவீர் கருத்து

தில்லி அரசாங்க அவை உறுப்பினரான டாக்டர் இரகுவீர் பத்திரிகை நிருபர்கள் மாநாட்டில் பத்திரிகை நிருபர்களைக் கண்டு உரையாடியபோது கூறியது :

தமிழ்மொழி தொன்மைவாய்ந்தது; தமிழன் இதனால் பெருமை கொள்ள முடியும்; இந்தியன் என்ற முறையில் நாங்களும் அதிற் பெருமை கொள்கின்றோம். இந்திக்கும் தமிழுக்கும் போட்டி கிடையாது; எல்லா இந்தியமொழிகளும் தன்னந்தனியாக அந்தந்த நாடுகளில் அரசியல் மொழியாகவும் கற்கும் மொழியாகவும் வாணிப மொழியாகவும் வழங்கும் என்றார்.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,
அப்பா அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.